

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

66. årgang

12. juni 2023

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2023/C 205/01 Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* 1

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2023/C 205/02 Sag C-25/21, Repsol Comercial de Productos Petrolíferos: Domstolens dom (Første Afdeling) af 20. april 2023 — ZA, AZ, BX, CV, DU og ET mod Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse — konkurrence — vertikale konkurrencebegrænsninger — artikel 101, stk. 1 og 2, TEUF — effektivitetsprincippet — forordning (EF) nr. 1/2003 — artikel 2 — direktiv 2014/104/EU — artikel 9, stk. 1 — bindende virkning af endelige afgørelser fra de nationale konkurrencemyndigheder, hvorved der konstateres en overtrædelse af konkurrencereglerne — tidsmæssig og materiel anvendelse — erstatnings- og ugyldighedssøgsmål vedrørende overtrædelser af EU-rettens konkurrenceregler) 2

2023/C 205/03 Sag C-144/21: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 20. april 2023 — Europa-Parlamentet mod Europa-Kommissionen (Annulationssøgsmål — gennemførelsesafgørelse C(2020) 8797 — godkendelse af visse anvendelser af chromtrioxid — forordning (EF) nr. 1907/2006 — registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier — artikel 60 — meddelelse af godkendelser — forpligtelse til at påvise, at de socioøkonomiske fordele opvejer de risici for menneskers sundhed eller miljøet, der følger af anvendelsen af stoffet, og at der ikke findes egnede alternative stoffer eller teknologier — artikel 62 — ansøgninger om godkendelse — artikel 64 — procedure for afgørelser om godkendelser) 3

2023/C 205/04	Sag C-291/21, Starkinvest: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 20. april 2023 — sag anlagt af Starkinvest SRL (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de première instance de Liège — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – forordning (EU) nr. 655/2014 – procedure for en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender – betingelser for udstedelse af en sådan kendelse – artikel 4 – begrebet »retsafgørelse« – artikel 7 – begrebet »retsafgørelse, der forpligter debitor til at indfri [kravet]« – retsafgørelse, hvorved en debitor pålægges betaling af en tvangsboøde i tilfælde af overtrædelse af et påbud om ophør – forordning (EU) nr. 1215/2012 – artikel 55 – anvendelsesområde)	3
2023/C 205/05	Sag C-329/21, DIGI Communications: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. april 2023 — DIGI Communications NV mod Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Hivatala (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Törvényszék — Ungarn) (Præjudiciel forelæggelse – telekommunikation – elektroniske kommunikationsnet og -tjenester – direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet) – artikel 4, stk. 1 – direktiv 2002/20/EF (tilladelsesdirektivet) – artikel 7 – tildeling af brugsrettigheder til frekvenser – auktionsprocedure – holdingselskab, der ikke er registreret som udbyder af elektroniske kommunikationstjenester i den pågældende medlemsstat – udelukkelse fra tildelingsproceduren – ret til at påklage afgørelsen om tildeling)	4
2023/C 205/06	Sag C-413/21 P: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 20. april 2023 — Rådet for Den Europæiske Union mod Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi (Appel – fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen – liste over personer og enheder, der er omfattet af indfrysningen af pengemidler og økonomiske ressourcer – liste over personer, der er omfattet af restriktioner for indrejse i og transit gennem Den Europæiske Unions område – opretholdelse af Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafis navn på listen – tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag – begrundelsespligt)	5
2023/C 205/07	Sag C-580/21, EEW Energy from Waste: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. april 2023 — EEW Energy from Waste Großräschen GmbH mod MNG Mitteldeutsche Netzgesellschaft Strom GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland) [Præjudiciel forelæggelse – miljø – direktiv 2009/28/EF – fremme af energi fra vedvarende energikilder – artikel 16, stk. 2, litra c) – adgang til transmissions- og distributionsnettene – prioriteret adgang for elektricitet fra vedvarende energikilder – produktion fra såvel vedvarende som konventionelle energikilder]	6
2023/C 205/08	Sag C-602/21: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 20. april 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen (Traktatbrud – direktiv 2002/49/EF – vurdering og styring af ekstern støj – forebyggelse af støjgener – større veje og større jernbaner – artikel 8, stk. 1 og 2 – handlingsplaner, der er uoverensstemmende eller ikke foreligger – artikel 10, stk. 2 – bilag VI – resuméer af handlingsplaner, der ikke foreligger)	7
2023/C 205/09	Sag C-650/21, Landespolizeidirektion Niederösterreich og Finanzamt Österreich: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 20. april 2023 — FW og CE (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig) (Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv – direktiv 2000/78/EF – forbud mod forskelsbehandling på grund af alder – tjenestemænds løn – tidligere national lovgivning, hvorom det er fastslået, at den er udtryk for forskelsbehandling – indplacering i en ny lønordning foretaget under henvisning til ancienniteten fastsat ifølge en tidligere lønordning – berigtigelse af denne anciennitet ved fastsættelse af en skæringsdato for sammenligning – den nye indplacerings karakter af forskelsbehandling – regel, der stiller ældre tjenestemænd ringere)	8
2023/C 205/10	Sag C-772/21, Brink's Lithuania: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. april 2023 — »Brink's Lithuania« UAB mod Lietuvos bankas (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas — Litauen) (Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af euroen mod falskmøntneri – forordning (EF) nr. 1338/2001 – artikel 6, stk. 1 – udbydere af betalingstjenester, der beskæftiger sig med håndtering og udlevering af pengesedler til offentligheden – afgørelse ECB/2010/14 – artikel 6, stk. 2 – detektering af kassable eurosedler – automatisk kontrol af pengesedlers kvalitet – minimumsstandarder, som er offentliggjort på webstedet for Den Europæiske Centralbank (ECB) i den til enhver tid ændrede form – personelt anvendelsesområde – omfang af de kontanthåndterende virksomheders forpligtelser – bindende virkning – retssikkerhedsprincipet) . . .	9

2023/C 205/11	Forenede sager C-775/21 og C-826/21, Blue Air Aviation m.fl.: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 20. april 2023 — Blue Air Aviation SA mod UCMR — ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor (C-775/21) og Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) mod Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători (SNTFC) »CFR Călători« SA (C-826/21) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel București — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – intellektuel ejendomsret – ophavsret og beslægtede rettigheder – direktiv 2001/29/EF – artikel 3, stk. 1 – overføring til almenheden – begreb – udsendelse af baggrundsmusik – direktiv 2006/115/EF – artikel 8, stk. 2 – rimeligt vederlag – den blotte tilrådighedsstillelse af fysiske faciliteter – højtaleranlæg om bord på tog og luftfartøjer – formodning for overføring til almenheden)	10
2023/C 205/12	Sag C-815/21 P: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 20. april 2023 — Amazon.com, Inc., Amazon Services Europe Sàrl, Amazon EU Sàrl og Amazon Europe Core Sàrl mod Europa-Kommissionen (Appel – konkurrence – artikel 102 TEUF – misbrug af dominerende stilling – onlinesalg – forordning (EF) nr. 773/2004 – artikel 2, stk. 1 – Europa-Kommissionens afgørelse om at indlede en undersøgelse – undersøgelsens territoriale anvendelsesområde – udelukkelse af Italien – kompetencefordeling mellem Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder – forordning (EF) nr. 1/2003 – artikel 11, stk. 6 – de nationale konkurrencemyndigheder mister deres kompetence – beskyttelse mod procedurer, der gennemføres parallelt af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder og Kommissionen – annullationssøgsmål – retsakt, der ikke kan anfægtes – retsakt, der ikke har retsvirkninger i forhold til tredjeparter – forberedende akt – afvisning)	11
2023/C 205/13	Sag C-827/21, Banca A (Fusionsdirektivets anvendelse i en intern situation: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 27. april 2023 — Banca A mod Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) og Președintele ANAF (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Înalta Curte de Casație și Justiție — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2009/133/EF – artikel 7 – fusion ved overtagelse – en rent intern transaktion – EU-rettens forrang uden for EU-rettens anvendelsesområde – foreligger ikke – fortolkning af EU-retten uden for dens anvendelsesområde – Domstolens kompetence i præjudicielle sager – betingelse – EU-retten gjort anvendelig på direkte og ubetinget vis i medfør af national ret) .	12
2023/C 205/14	Sag C-52/22, BVAEB (Tilpasning af alderspensioner): Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 20. april 2023 — BF mod Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter, Eisenbahnen und Bergbau (BVAEB) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht — Østrig) [Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv – direktiv 2000/78/EF – forbud mod forskelsbehandling på grund af alder – artikel 2, stk. 1, og artikel 2, stk. 2, litra a) – artikel 6, stk. 1 – alderspension – national lovgivning om en gradvis tilpasning af tjenestemandspensionsordningen til den almindelige pensionsordning – første tilpasning af pensionsbeløbet, der sker hurtigere for én kategori af tjenestemænd end for en anden – begrundelser]	12
2023/C 205/15	Sag C-70/22, Viagogo: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 27. april 2023 — Viagogo AG mod Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni og Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato — Italien) [Præjudiciel forelæggelse – elektronisk handel – direktiv 2000/31/EF – artikel 1 – anvendelsesområde – artikel 2, litra c) – begrebet »etableret tjenesteyder« – artikel 3, stk. 1 – levering af informationssamfundstjenester foretaget af en tjenesteyder, der er etableret på en medlemsstats område – selskab etableret på Det Schweiziske Forbunds område – ikke anvendelig ratione personae – artikel 56 TEUF – aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer – anvendelsesområde – forbud mod begrænsninger for grænseoverskridende tjenesteydelser, hvis varighed ikke overstiger 90 dage pr. kalenderår – levering af tjenesteydelser i Italien i mere end 90 dage – ikke anvendelig ratione personae – artikel 102 TEUF – forelæggelsesafgørelsen indeholder ingen oplysninger, som gør det muligt at fastlægge en forbindelse mellem tvisten i hovedsagen og et eventuelt misbrug af dominerende stilling – afvisning]	13
2023/C 205/16	Sag C-102/22 P: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 27. april 2023 –HC mod Europa-Kommissionen (Appel – personalesag – ansættelse – almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/363/18 – meddelelse om udvælgelsesprøve – udvælgelseskomitéens vurdering af ansøgerens svar på prøven »talent screener« – afslag på deltagelse i næste fase af udvælgelsesprøven – sprogordning – begrænsning af valget af det andet sprog ved udvælgelsesprøven til engelsk og fransk – ulovlighedsindsigelse mod meddelelsen om udvælgelsesprøve – afvisning)	14

2023/C 205/17	Sag C-104/22, Lännen MCE: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 27. april 2023 — Lännen MCE Oy mod Berky GmbH, Senwatec GmbH & Co. Kg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Markkinaoikeus — Finland) (Præjudiciel forelæggelse – EU-varemærker – forordning (EU) 2017/1001 – artikel 125, stk. 5 – international kompetence – sag om krænkelse – kompetence for retterne i den medlemsstat, hvor krænkelsen er begået, eller hvor der er risiko for krænkelse – reklame, der vises af en søgemaskine, og som anvender et nationalt topdomæne – reklame, der ikke præciserer det geografiske leveringsområde – omstændigheder, der skal tages i betragtning)	14
2023/C 205/18	Sag C-107/22, X og Inspecteur van de Belastingdienst Douane: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 27. april 2023 — X BV og Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Gerechtshof Amsterdam — Nederlandene) [Præjudiciel forelæggelse – fælles toldtarif – tarifiering af varer – kombineret nomenklatur – fortolkning – almindelige bestemmelser – almindelig bestemmelse 2 a) – vare, der foreligger i adskilt eller ikke samlet stand – dele, som efter samlingen heraf er beregnet til at udgøre satellitmodtagelsesapparater – tarifiering som komplet modtagelsesapparat]	15
2023/C 205/19	Sag C-192/22, Bayerische Motoren Werke: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 27. april 2023 — FI mod Bayerische Motoren Werke AG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesarbeitsgericht — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 2003/88/EF – artikel 7, stk. 1 – artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – ret til årlig betalt ferie – bortfald af denne ret – ordning for aldersbetinget deltidsbeskæftigelse – årlige feriedage optjent i løbet af arbejdsfasen i henhold til denne ordning, men endnu ikke afholdt – uarbejdsdygtighed)	16
2023/C 205/20	Sag C-263/22, Ocidental — Companhia Portuguesa de Seguros de Vida: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 20. april 2023 — Ocidental — Companhia Portuguesa de Seguros de Vida SA mod LP (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal de Justiça — Portugal) (Præjudiciel forelæggelse – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – direktiv 93/13/EØF – artikel 3-6 – kriterier ved bedømmelsen af, om et vilkår er urimeligt – krav om gennemsigtighed – forsikringsaftale – forbrugersens vedvarende invaliditet – underretningspligt – manglende meddelelse af et vilkår om en begrænsning af eller en udelukkelse af dækning af den forsikrede risiko)	17
2023/C 205/21	Sag C-282/22, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 20. april 2023 — Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej mod P. w W. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Naczelny Sąd Administracyjny — Polen) (Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 14, 15 og 24 – ladestandere for elektriske køretøjer – tilvejebringelse af udstyr til opladning af elektriske køretøjer, levering af den nødvendige elektricitet samt teknisk bistand og IT-tjenester – kvalificering som »levering af varer« eller »levering af ydelser«)	18
2023/C 205/22	Sag C-348/22, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Comune di Ginosa): Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 20. april 2023 — Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato mod Comune di Ginosa (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia — Italien) (Præjudiciel forelæggelse – tjenesteydelser i det indre marked – direktiv 2006/123/EF – bedømmelse af gyldigheden – retsgrundlag – artikel 47 EF, 55 EF og 94 EF – fortolkning – dette direktivs artikel 12, stk. 1 og 2 – direkte virkning – den ubetingede og tilstrækkeligt præcise karakter af medlemsstaternes forpligtelse til at anvende en uvildig og gennemskelig procedure for udvælgelse af ansøgere og af forbuddet mod automatisk fornyelse af en tilladelse udstedt for en given form for virksomhed – national lovgivning, der fastsætter den automatiske fornyelse af koncessioner til brug af statsejede maritime arealer)	19
2023/C 205/23	Sag C-372/22, CM (Samværsret for et barn der er flyttet): Domstolens dom (Niende Afdeling) af 27. april 2023 — CM mod DN (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal d'arrondissement de Luxembourg — Luxembourg) (Præjudiciel forelæggelse – kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar – forordning (EF) nr. 2201/2003 – artikel 9 og 15 – opretholdelse af kompetencen for retterne i den medlemsstat, hvor barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted efter flytningen – begrebet »flytning« – anmodning om ændring af en afgørelse om samværsret – beregning af fristen for indgivelse af en sådan anmodning – henvisning af sagen til en ret i den medlemsstat, hvor barnet har sit nye sædvanlige opholdssted, som er bedre egnet til at behandle sagen)	20

2023/C 205/24	Sag C-637/22 P: Appel iværksat den 12. oktober 2022 af Luís Miguel Novais til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 2. august 2022 i sag T-376/22, Novais mod Portugal	21
2023/C 205/25	Sag C-69/23, Streaming Services: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel București (Rumænien) den 7. februar 2023 — Streaming Services Srl — under konkurs, ved kuratoren Cabinet Individual de Insolvență »Mihai Florea« mod Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor og Administrația Județeană a Finanțelor Publice Călărași	21
2023/C 205/26	Sag C-74/23, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — D.N.A. Serviciul Teritorial Brașov: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Ploiești (Rumænien) den 10. februar 2023 — straffesag mod C.A.A., C.F.G., C.G.C., C.D.R., G.L.C., G.S., L.C.I., M.G., M.C.G., N.A.S., P.C., U.V., S.O., Ș.V.O., C.V., I.R.P. og B.I.I.	22
2023/C 205/27	Sag C-75/23, Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Brașov (Rumænien) den 10. februar 2023 — straffesag mod M.A.sr, S.A.C.S. og S.A.S.	24
2023/C 205/28	Sag C-83/23, H GmbH: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 15. februar 2023 — H GmbH mod Finanzamt M	25
2023/C 205/29	Sag C-118/23, Getin Holding m.fl.: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polen) den 21. februar 2023 — Rada nadzorcza Getin Noble Bank m.fl. mod Bankowy Fundusz Gwarancyjny	26
2023/C 205/30	Sag C-131/23, Unitatea Administrativ Teritorială Județul Brașov: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Brașov (Rumænien) den 3. marts 2023 — straffesag mod C.A.A. og C.V.	27
2023/C 205/31	Sag C-133/23, Omya CZ: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší správní soud (Den Tjekkiske Republik) den 6. marts 2023 — Omya CZ s.r.o. mod Generální ředitelství cel	28
2023/C 205/32	Sag C-146/23, Sąd Rejonowy w Białymstoku: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Rejonowy w Białymstoku (Polen) den 10. marts 2023 — XL mod Sądowi Rejonowemu w Białymstoku	28
2023/C 205/33	Sag C-169/23, Másdi: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kúria (Ungarn) den 17. marts 2023 — Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság mod UC	29
2023/C 205/34	Sag C-198/23: Sag anlagt den 28. marts 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien	30
2023/C 205/35	Sag C-206/23: Sag anlagt den 29. marts 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien	31
2023/C 205/36	Sag C-212/23: Sag anlagt den 31. marts 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen	32
2023/C 205/37	Sag C-237/23: Sag anlagt den 14. april 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien	33
2023/C 205/38	Sag C-238/23: Sag anlagt den 14. april 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Letland	34
Retten		
2023/C 205/39	Sag T-94/20: Rettens dom af 8. marts 2023 — Campine og Campine Recycling mod Kommissionen (Ansvar uden for kontraktforhold – konkurrence – karteller – markedet for gengivning af bilbatterier – afgørelse, hvorved der fastslås en overtrædelse af artikel 101 TEUF – dom, hvorved afgørelsen delvist annulleres, og den pålagte bøde nedsættes – Kommissionens afslag på at betale morarenter – artikel 266 TEUF – artikel 90, stk. 4, i delegeret forordning (EU) nr. 1268/2012 – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der tillægger borgerne rettigheder – morarentesatsen)	35

2023/C 205/40	Sag T-178/23: Sag anlagt den 4. april 2023 — Ben Ali mod Rådet	36
2023/C 205/41	Sag T-196/23: Sag anlagt den 14. april 2023 — Mindspa mod EUIPO — Mind Solutions (MINDSPA)	36
2023/C 205/42	Sag T-197/23: Sag anlagt den 14. april 2023 — Mindspa mod EUIPO — Mind Solutions (SYNCTUITION MINDSPA)	37
2023/C 205/43	Sag T-198/23: Sag anlagt den 17. april 2023 — USF/EPSU-CJ mod Den Europæiske Unions Domstol	38
2023/C 205/44	Sag T-202/23: Sag anlagt den 18. april 2023 — Kivikoski m.fl. mod Rådet	39

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2023/C 205/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 189 af 30.5.2023

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 173 af 15.5.2023

EUT C 164 af 8.5.2023

EUT C 155 af 2.5.2023

EUT C 134 af 17.4.2023

EUT C 127 af 11.4.2023

EUT C 121 af 3.4.2023

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Første Afdeling) af 20. april 2023 — ZA, AZ, BX, CV, DU og ET mod Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid — Spanien)

(Sag C-25/21 ⁽¹⁾), Repsol Comercial de Productos Petrolíferos)

(Præjudiciel forelæggelse – konkurrence – vertikale konkurrencebegrænsninger – artikel 101, stk. 1 og 2, TEUF – effektivitetsprincippet – forordning (EF) nr. 1/2003 – artikel 2 – direktiv 2014/104/EU – artikel 9, stk. 1 – bindende virkning af endelige afgørelser fra de nationale konkurrencemyndigheder, hvorved der konstateres en overtrædelse af konkurrencereglerne – tidsmæssig og materiel anvendelse – erstatnings- og ugyldighedssøgsmål vedrørende overtrædelser af EU-rettens konkurrenceregler)

(2023/C 205/02)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: ZA, AZ, BX, CV, DU og ET

Sagsøgt: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

Konklusion

- 1) Artikel 101 TEUF, som gennemført ved artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i [artikel 101 TEUF og 102 TEUF], og sammenholdt med effektivitetsprincippet, skal fortolkes således, at en overtrædelse af konkurrenceretten, der er fastslået i en afgørelse fra en national konkurrencemyndighed, som har været genstand for et annullationssøgsmål ved de kompetente nationale domstole, men som er blevet endelig efter at være blevet opretholdt af disse domstole, skal anses for godtgjort i forbindelse med såvel et ugyldighedssøgsmål i henhold til artikel 101, stk. 2, TEUF som et erstatningssøgsmål for en overtrædelse af artikel 101 TEUF, som sagsøgeren har anlagt, indtil det modsatte er bevist, hvorved den bevisbyrde, der er fastsat i den nævnte artikel 2, overføres på sagsøgte, for så vidt som den påståede overtrædelse, der er genstand for disse søgsmål, i forhold til dens karakter samt dens materielle, personmæssige, tidsmæssige og territoriale omfang er sammenfaldende med den overtrædelse, der er konstateret i den nævnte afgørelse.
- 2) Artikel 101 TEUF skal fortolkes således, at for så vidt som en sagsøger kan godtgøre, at der foreligger en overtrædelse af artikel 101 TEUF, som er genstand for den pågældendes ugyldighedssøgsmål, der er anlagt i henhold til denne artikel, og for sagsøgerens erstatningssøgsmål i forbindelse med denne overtrædelse, skal den nationale ret drage alle konsekvenser heraf og i henhold til artikel 101, stk. 2, TEUF bl.a. udlede, at alle kontraktvilkår, der er uforenelige med artikel 101, stk. 1, TEUF, er ugyldige uden videre, idet hele den pågældende aftale kun er ugyldig, hvis disse dele ikke kan adskilles fra aftalens øvrige bestemmelser.

⁽¹⁾ EUT C 189 af 17.5.2021.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 20. april 2023 — Europa-Parlamentet mod Europa-Kommissionen

(Sag C-144/21) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål – gennemførelsesafgørelse C(2020) 8797 – godkendelse af visse anvendelser af chromtrioxid – forordning (EF) nr. 1907/2006 – registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier – artikel 60 – meddelelse af godkendelser – forpligtelse til at påvise, at de socioøkonomiske fordele opvejer de risici for menneskers sundhed eller miljøet, der følger af anvendelsen af stoffet, og at der ikke findes egnede alternative stoffer eller teknologier – artikel 62 – ansøgninger om godkendelse – artikel 64 – procedure for afgørelser om godkendelser)

(2023/C 205/03)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Parlamentet (ved C. Ionescu Dima, M. Menegatti og L. Visaggio, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved R. Lindenthal og K. Mifsud-Bonnici, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgte: Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (ved W. Broere, M. Heikkilä og T. Zbihlej, som befuldmægtigede)

Konklusion

1. Artikel 1, stk. 1 og 5, og artikel 2-5, 7, 9 og 10 i Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2020) 8797 af 18. december 2020 om delvis godkendelse af visse anvendelser af chromtrioxid i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 (Chemservice GmbH m.fl.) annulleres, for så vidt som disse artikler vedrører godkendelserne for anvendelse 2, 4 og 5 og anvendelse 1 for så vidt angår formulering af blandinger til anvendelse 2, 4 og 5.
2. Virkningerne af gennemførelsesafgørelse C(2020) 8797 opretholdes i en periode på højst et år fra datoen for afsigelsen af denne dom.
3. Europa-Kommissionen betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 163 af 3.5.2021.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 20. april 2023 — sag anlagt af Starkinvest SRL (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de première instance de Liège — Belgien)

(Sag C-291/21) ⁽¹⁾, Starkinvest

(Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – forordning (EU) nr. 655/2014 – procedure for en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender – betingelser for udstedelse af en sådan kendelse – artikel 4 – begrebet »retsafgørelse« – artikel 7 – begrebet »retsafgørelse, der forpligter debitor til at indfri [kravet]« – retsafgørelse, hvorved en debitor pålægges betaling af en tvangsbøde i tilfælde af overtrædelse af et påbud om ophør – forordning (EU) nr. 1215/2012 – artikel 55 – anvendelsesområde)

(2023/C 205/04)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de première instance de Liège

Part i hovedsagen

Sagsøger: Starkinvest SRL

Konklusion

Artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 655/2014 af 15. maj 2014 om indførelse af en procedure for en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med henblik på at lette grænseoverskridende gældsinddrivelse på det civil- og handelsretlige område,

skal fortolkes således, at

en retsafgørelse, hvorved debitor pålægges betaling af en tvangsbøde i tilfælde af en fremtidig overtrædelse af et påbud om ophør, og som dermed ikke fastsætter denne tvangsbødes størrelse endeligt, ikke udgør en retsafgørelse, der forpligter nævnte debitor til at indfri kravet som omhandlet i denne bestemmelse, således at den kreditor, der har anmodet om udstedelse af en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender, ikke er fritaget for forpligtelsen til at forelægge tilstrækkelig dokumentation til, at den ret, som er blevet anmodet om at udstede denne kendelse, kan fastslå, at kreditor sandsynligvis vil få medhold i realiteten i sit krav mod debitor.

(¹) EUT C 278 af 12.7.2021.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. april 2023 — DIGI Communications NV mod Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Hivatala (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Törvényszék — Ungarn)

(Sag C-329/21 (¹), DIGI Communications)

(Præjudiciel forelæggelse – telekommunikation – elektroniske kommunikationsnet og -tjenester – direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet) – artikel 4, stk. 1 – direktiv 2002/20/EF (tilladelsesdirektivet) – artikel 7 – tildeling af brugsrettigheder til frekvenser – auktionsprocedure – holdingselskab, der ikke er registreret som udbyder af elektroniske kommunikationstjenester i den pågældende medlemsstat – udelukkelse fra tildelingsproceduren – ret til at påklage afgørelsen om tildeling)

(2023/C 205/05)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Törvényszék

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DIGI Communications NV

Sagsøgt: Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Hivatala

Procesdeltager: Magyar Telekom Nyrt.

Konklusion

1) Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/140/EF af 25. november 2009,

skal fortolkes således, at

- en udvælgelsesprocedure vedrørende tildeling af brugsrettigheder til frekvenser og den afgørelse om tildeling, som denne udbudsprocedure udmunder i, har til formål at fremme og udvikle en effektiv og ufordrejet konkurrence under overholdelse af ligebehandlingsprincippet og proportionalitetsprincippet
- den omstændighed, at en sådan procedure omfatter en fase, hvori det undersøges, om eventuelle ansøgninger er i overensstemmelse med de tilhørende udbudsbetingelser, ikke er i strid med dette formål, forudsat at den nævnte procedure i sin helhed opfylder de krav og betingelser, der er fastsat i denne artikel 7.

2) Artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/140/EF, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at bestemmelsen giver klageadgang til en virksomhed:

- som ved at indgive en ansøgning har deltaget i en auktionsprocedure i sektoren for elektronisk kommunikation, der gennemføres af den nationale tilsynsmyndighed i en anden medlemsstat end den, hvor denne virksomhed er etableret og udøver sine aktiviteter
- som ikke selv udbyder elektroniske kommunikationstjenester på markedet i den medlemsstat, der er berørt af denne procedure, men som opfylder de objektive betingelser, som den generelle tilladelse i artikel 3, stk. 2, i direktiv 2002/20, som ændret ved direktiv 2009/140, er underlagt i denne medlemsstat, uanset om den i givet fald kontrollerer en anden virksomhed, der er til stede på dette marked, og
- som har været genstand for en afgørelse fra den nationale tilsynsmyndighed om afslag på at registrere virksomhedens ansøgning i forbindelse med den nævnte procedure med den begrundelse, at ansøgningen ikke opfylder de opstillede krav, hvilken afgørelse er blevet endelig som følge af en retsafgørelse om afvisning af en klage over denne afgørelse,

med henblik på at anfægte den efterfølgende afgørelse, hvorved den pågældende nationale tilsynsmyndighed tildelte den kontrakt, som auktionsproceduren vedrørte, til tredjemand, forudsat at den af denne virksomhed anlagte sag ikke gør indgreb i den retskraft, der er knyttet til denne retsafgørelse.

(¹) EUT C 357 af 6.9.2021.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 20. april 2023 — Rådet for Den Europæiske Union mod Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi

(Sag C-413/21 P) (¹)

(Appel – fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen – liste over personer og enheder, der er omfattet af indefrysningen af pengemidler og økonomiske ressourcer – liste over personer, der er omfattet af restriktioner for indrejse i og transit gennem Den Europæiske Unions område – opretholdelse af Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafis navn på listen – tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag – begrundelsespligt)

(2023/C 205/06)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved M. Bishop og V. Piessevaux, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi (ved barrister S. Bafadhel)

Intervenient til støtte for appallanten: Den Franske Republik (ved J.-L. Carré, A.-L. Desjonquères og W. Zemamta, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler de af Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi afholdte omkostninger.
- 3) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 382 af 20.9.2021.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. april 2023 — EEW Energy from Waste Großräschen GmbH mod MNG Mitteldeutsche Netzgesellschaft Strom GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Sag C-580/21 ⁽¹⁾, EEW Energy from Waste)

[Præjudiciel forelæggelse – miljø – direktiv 2009/28/EF – fremme af energi fra vedvarende energikilder – artikel 16, stk. 2, litra c) – adgang til transmissions- og distributionsnettene – prioriteret adgang for elektricitet fra vedvarende energikilder – produktion fra såvel vedvarende som konventionelle energikilder]

(2023/C 205/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: EEW Energy from Waste Großräschen GmbH

Sagsøgt: MNG Mitteldeutsche Netzgesellschaft Strom GmbH

Procesdeltager: 50 Hertz Transmission GmbH

Konklusion

- 1) Artikel 16, stk. 2, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF

skal fortolkes således, at

den prioriterede adgang til elnettet, der gælder for elproduktionsanlæg, der bruger vedvarende energikilder, ikke kun skal gives til anlæg, der producerer elektricitet udelukkende fra vedvarende energikilder, men også til anlæg, hvori elektriciteten produceres fra såvel vedvarende som konventionelle energikilder.

- 2) Artikel 16, stk. 2, litra c), i direktiv 2009/28

skal fortolkes således, at

et anlæg, der producerer elektricitet fra såvel vedvarende som konventionelle energikilder, alene skal gives prioriteret adgang til nettet for den del af elektriciteten, der produceres fra vedvarende energikilder. Det tilkommer medlemsstaterne at fastlægge betingelserne for anvendelsen af denne prioriterede adgang på grundlag af gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier, der under hensyntagen til de krav, der er knyttet til opretholdelsen af nettets pålidelighed og sikkerhed, gør det muligt at fastlægge en rækkefølge for forrang på grundlag af størrelsen af den andel af vedvarende energikilder, hvert af de af pågældende elproduktionsanlæg bruger.

⁽¹⁾ EUT C 502 af 13.12.2021.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 20. april 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen

(Sag C-602/21) ⁽¹⁾

(Traktatbrud – direktiv 2002/49/EF – vurdering og styring af ekstern støj – forebyggelse af støjgener – større veje og større jernbaner – artikel 8, stk. 1 og 2 – handlingsplaner, der er uoverensstemmende eller ikke foreligger – artikel 10, stk. 2 – bilag VI – resuméer af handlingsplaner, der ikke foreligger)

(2023/C 205/08)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved D. Milanowska, M. Noll-Ehlers og M. Rynkowski, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Polen (ved B. Majczyna, som befuldmægtiget)

Konklusion

1) Republikken Polen har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 8, stk. 1 og 2, af bilag V, nr. 1), niende led, og af artikel 10, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/49/EF af 25. juni 2002 om vurdering og styring af ekstern støj, sammenholdt med bilag VI til dette direktiv:

- idet den ikke inden for de i dette direktiv fastsatte frister har vedtaget handlingsplaner for de områder, hvori grænseværdierne ikke var overskredet.
- idet den ikke har fastsat, at handlingsplanerne omfatter de foranstaltninger, som agtes truffet for de følgende fem år, med henblik på beskyttelse af stille områder.
- idet den ikke har udarbejdet handlingsplaner for så vidt angår de 13 større jernbaner og de 247 større veje, som er nævnt i bilag A til denne dom.
- idet den ikke har forelagt resuméer af handlingsplanerne vedrørende disse større jernbaner og veje samt de 16 større veje, som er nævnt i bilag B til denne dom.

2) Republikken Polen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 490 af 6.12.2021.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 20. april 2023 — FW og CE (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig)

(Sag C-650/21 ⁽¹⁾, Landespolizeidirektion Niederösterreich og Finanzamt Österreich)

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv – direktiv 2000/78/EF – forbud mod forskelsbehandling på grund af alder – tjenestemænds løn – tidligere national lovgivning, hvorom det er fastslået, at den er udtryk for forskelsbehandling – indplacering i en ny lønordning foretaget under henvisning til ancienniteten fastsat ifølge en tidligere lønordning – berigtigelse af denne anciennitet ved fastsættelse af en skæringsdato for sammenligning – den nye indplacerings karakter af forskelsbehandling – regel, der stiller ældre tjenestemænd ringere)

(2023/C 205/09)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: FW og CE

Procesdeltagere: Landespolizeidirektion Niederösterreich og Finanzamt Österreich

Konklusion

- 1) Artikel 1, 2 og 6 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16, berigtiget i EUT 2015, L 185, s. 31), sammenholdt med artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en tjenestemand's indplacering fastsættes på grundlag af den pågældendes lønanciennitet i en tidligere lønordning, som er fastslået at være udtryk for forskelsbehandling — fordi denne ordning med henblik på at beregne denne anciennitet udelukkende tillod en hensyntagen til de perioder forud for tjenestemandens ansættelse, som var tilbagelagt efter det fyldte 18. år, der kunne medregnes, idet de perioder, der var tilbagelagt inden denne alder, blev udelukket — når denne lovgivning fastsætter, at der skal foretages en korrektion af de perioder, som tjenestemanden har tilbagelagt forud for sin ansættelse, der kan medregnes, således som disse oprindeligt blev beregnet, derved at der fastlægges en skæringsdato for sammenligning, med henblik på hvilken der nu med henblik på at beregne den nævnte anciennitet skal tages hensyn til de perioder før ansættelsen, som er tilbagelagt inden denne tjenestemand's fyldte 18. år, der kan medregnes, når der for det første, for så vidt angår de perioder, der er tilbagelagt efter det fyldte 18. år, kun tages hensyn til »øvrige perioder«, der skal medregnes med halvdelen, og de nævnte »øvrige perioder« for det andet forhøjes fra tre til syv år, men kun tages i betragtning, for så vidt som de overstiger en varighed på fire år.

- 2) Princippet om ligebehandling som fastsat i artikel 20 i chartret om grundlæggende rettigheder og retssikkerhedsprincippet

skal fortolkes således, at

de er til hinder for en national lovgivning, der, for så vidt angår tjenestemænd, med hensyn til hvilke der på tidspunktet for offentliggørelsen af en lovændring af lønordningen, der omfattede lønskalaen, verserede en sag med henblik på at omdefinere deres indplacering på lønskalaen, fastsætter, at lønningerne genberegnes i overensstemmelse med de nye bestemmelser om skæringsdatoen for sammenligning — som er bestemmelser, der indeholder nye begrænsninger for så vidt angår den maksimale rækkevidde af perioderne, der kan medregnes — således at en forskelsbehandling på grund af alder i strid med artikel 1, 2 og 6 i direktiv 2000/78, sammenholdt med artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, ikke er fjernet, mens en sådan beregning ikke foretages for de tjenestemænd, for hvilke en sag med samme genstand, som er indledt tidligere, allerede er blevet afsluttet ved en endelig afgørelse, der er baseret på en skæringsdato, som er fastsat mere gunstigt i henhold til den tidligere lønordning, hvis bestemmelser, der af den nationale ret er blevet anset for at være udtryk for forskelsbehandling, ikke er blevet anvendt ved direkte anvendelse af princippet om ligebehandling, der er fastsat i EU-retten.

3) Artikel 1, 2 og 6 i direktiv 2000/78, sammenholdt med artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

de ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter der ved beregningen af skæringsdatoen for sammenligning kun tages fuldt hensyn til de uddannelsesperioder, der er tilbagelagt ved en national regional enhed, når den pågældende tjenestemand er blevet ansat af staten efter en bestemt dato, mens uddannelsesperioderne medregnes med halvdelen og er underlagt en generel periodeafkorting, når den pågældende tjenestemand er blevet ansat af staten før denne dato.

(¹) EUT C 73 af 14.2.2022.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. april 2023 — »Brink's Lithuania« UAB mod Lietuvos bankas (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas — Litauen)

(Sag C-772/21 (¹), Brink's Lithuania)

(Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af euroen mod falskmøntneri – forordning (EF) nr. 1338/2001 – artikel 6, stk. 1 – udbydere af betalingstjenester, der beskæftiger sig med håndtering og udlevering af pengesedler til offentligheden – afgørelse ECB/2010/14 – artikel 6, stk. 2 – detektering af kassable eurosedler – automatisk kontrol af pengesedlers kvalitet – minimumsstandarder, som er offentliggjort på webstedet for Den Europæiske Centralbank (ECB) i den til enhver tid ændrede form – personelt anvendelsesområde – omfang af de kontanthåndterende virksomheders forpligtelser – bindende virkning – retssikkerhedsprincippet)

(2023/C 205/10)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Brink's Lithuania« UAB

Sagsøgt: Lietuvos bankas

Konklusion

1) Artikel 6, stk. 2, i Den Europæiske Centralbanks afgørelse ECB/2010/14 af 16. september 2010 om kontrol af eurosedlers ægthed og kvalitet og om recirkulering af eurosedler, som ændret ved Den Europæiske Centralbanks afgørelse ECB/2012/19 af 7. september 2012,

skal fortolkes således, at

de minimumsstandarder, der er omhandlet i denne bestemmelse, ikke finder anvendelse på kontanthåndterende virksomheder, når de udfører en automatisk kontrol af eurosedlers kvalitet.

Artikel 3, stk. 1, og artikel 10, stk. 1, i afgørelse ECB/2010/14 som ændret, sammenholdt med artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1338/2001 af 28. juni 2001 om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 44/2009 af 18. december 2008,

skal imidlertid fortolkes således, at

de kontanthåndterende virksomheder skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at afhjælpe en situation, hvor en national centralbank i en medlemsstat, der har indført euro, under en inspektion konstaterer, at deres maskiner til håndtering af pengesedler ikke er i stand til at detektere kassable eurosedler under en tolerancetærskel på 5 %.

- 2) Artikel 6, stk. 2, i afgørelse ECB/2010/14, som ændret ved afgørelse ECB/2012/19, sammenholdt med artikel 3, stk. 5, i denne afgørelse ECB/2010/14, som ændret,

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse er til hinder for, at en medlemsstat pålægger kontanthåndterende virksomheder, når disse foretager en automatisk kontrol af eurosedlers kvalitet, at overholde Den Europæiske Centralbanks minimumsstandarder, der er omhandlet i denne artikel 6, stk. 2.

(¹) EUT C 95 af 28.2.2022.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 20. april 2023 — Blue Air Aviation SA mod UCMR — ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor (C-775/21) og Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) mod Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători (SNTFC) »CFR Călători« SA (C-826/21) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel București — Rumænien)

(Forenede sager C-775/21 og C-826/21 (¹), Blue Air Aviation m.fl.)

(Præjudiciel forelæggelse – intellektuel ejendomsret – ophavsret og beslægtede rettigheder – direktiv 2001/29/EF – artikel 3, stk. 1 – overføring til almenheden – begreb – udsendelse af baggrundsmusik – direktiv 2006/115/EF – artikel 8, stk. 2 – rimeligt vederlag – den blotte tilrådighedsstillelse af fysiske faciliteter – højtaleranlæg om bord på tog og luftfartøjer – formodning for overføring til almenheden)

(2023/C 205/11)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel București

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Blue Air Aviation SA (C-775/21) og Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) (C-826/21)

Sagsøgte: UCMR — ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor (C-775/21) og Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători (SNTFC) »CFR Călători« SA (C-826/21)

Konklusion

- 1) Artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet skal fortolkes således, at udsendelse af et musikværk som baggrundsmusik i et passagertransportmiddel udgør en overføring til almenheden som omhandlet i denne bestemmelse.
- 2) Artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29 og artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/115/EF af 12. december 2006 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret skal fortolkes således, at det forhold, at der om bord på et transportmiddel er installeret et højtaleranlæg, og, efter omstændighederne, software, der muliggør udsendelse af baggrundsmusik, ikke udgør en overføring til almenheden/kommunikation til offentligheden som omhandlet i disse bestemmelser.

- 3) Artikel 8, stk. 2, i direktiv 2006/115 skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, som fortolket af de nationale retter, ifølge hvilken tilstedeværelsen af højtaleranlæg i transportmidler giver grundlag for en simpel formodning for kommunikation af musikværker til offentligheden.

⁽¹⁾ EUT C 191 af 10.5.2022.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 20. april 2023 — Amazon.com, Inc., Amazon Services Europe Sàrl, Amazon EU Sàrl og Amazon Europe Core Sàrl mod Europa-Kommissionen

(Sag C-815/21 P) ⁽¹⁾

(Appel – konkurrence – artikel 102 TEUF – misbrug af dominerende stilling – onlinesalg – forordning (EF) nr. 773/2004 – artikel 2, stk. 1 – Europa-Kommissionens afgørelse om at indlede en undersøgelse – undersøgelsens territoriale anvendelsesområde – udelukkelse af Italien – kompetencefordeling mellem Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder – forordning (EF) nr. 1/2003 – artikel 11, stk. 6 – de nationale konkurrencemyndigheder mister deres kompetence – beskyttelse mod procedurer, der gennemføres parallelt af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder og Kommissionen – annullationssøgsmål – retsakt, der ikke kan anfægtes – retsakt, der ikke har retsvirkninger i forhold til tredjeparter – forberedende akt – afvisning)

(2023/C 205/12)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Amazon.com, Inc., Amazon Services Europe Sàrl, Amazon EU Sàrl og Amazon Europe Core Sàrl (ved dikigoros A. Komminos og abogado G. Tantulli)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved B. Ernst, T. Franchoo, G. Meessen og C. Sjödin, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for den anden part i sagen: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (ved avvocato dello Stato P. Gentili)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Amazon.com Inc., Amazon Services Europe Sàrl, Amazon EU Sàrl og Amazon Europe Core Sàrl bærer deres egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.
- 3) Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (konkurrence- og markedstilsynsmyndighed, Italien) bærer sine egne omkostninger i forbindelse med appellen.

⁽¹⁾ EUT C 84 af 21.2.2022.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 27. april 2023 — Banca A mod Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) og Președintele ANAF (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Înalta Curte de Casație și Justiție — Rumænien)

(Sag C-827/21 ⁽¹⁾), Banca A (Fusionsdirektivets anvendelse i en intern situation)

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2009/133/EF – artikel 7 – fusion ved overtagelse – en rent intern transaktion – EU-rettens forrang uden for EU-rettens anvendelsesområde – foreligger ikke – fortolkning af EU-retten uden for dens anvendelsesområde – Domstolens kompetence i præjudicielle sager – betingelse – EU-retten gjort anvendelig på direkte og ubetinget vis i medfør af national ret)

(2023/C 205/13)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Înalta Curte de Casație și Justiție

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Banca A

Sagsøgte: Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) og Președintele ANAF

Konklusion

- 1) EU-retten forpligter ikke en national ret til at anlægge en fortolkning, der er i overensstemmelse med Rådets direktiv 2009/133/EF af 19. oktober 2009 om en fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, partiel spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater og ved flytning af et SE's eller SCE's vedtægtsmæssige hjemsted mellem medlemsstater, af en national bestemmelse, som finder anvendelse på en rent intern transaktion med fusion af to virksomheder, der hver har deres vedtægtsmæssige hjemsted i den samme medlemsstat, når denne transaktion ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde.
- 2) Domstolen har ikke kompetence til at besvare præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af direktiv 2009/133, når de faktiske omstændigheder i hovedsagen ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde, og når national ret ikke har gjort EU-retten anvendelig på disse faktiske omstændigheder på direkte og ubetinget vis.

⁽¹⁾ EUT C 165 af 19.4.2022.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 20. april 2023 — BF mod Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter, Eisenbahnen und Bergbau (BVAEB) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht — Østrig)

(Sag C-52/22 ⁽¹⁾), BVAEB (Tilpasning af alderspensioner)

[Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv – direktiv 2000/78/EF – forbud mod forskelsbehandling på grund af alder – artikel 2, stk. 1, og artikel 2, stk. 2, litra a) – artikel 6, stk. 1 – alderspension – national lovgivning om en gradvis tilpasning af tjenestemandspensionsordningen til den almindelige pensionsordning – første tilpasning af pensionsbeløbet, der sker hurtigere for én kategori af tjenestemænd end for en anden – begrundelser]

(2023/C 205/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BF

Sagsøgt: Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter, Eisenbahnen und Bergbau (BVAEB)

Konklusion

Artikel 2, stk. 1, artikel 2, stk. 2, litra a) og b), og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv

skal fortolkes således, at

de ikke er til hinder for en national lovgivning, der med henblik på en gradvis tilpasning af pensionsordningen for tjenestemænd til den almindelige pensionsordning fastsætter, at den første tilpasning af alderspensionen for én kategori af tjenestemænd finder sted fra det andet kalenderår efter erhvervelsen af retten til pension, mens den nævnte tilpasning for en anden kategori af tjenestemænd finder sted allerede i det første kalenderår efter erhvervelsen af den nævnte ret.

(¹) EUT C 158 af 11.4.2022.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 27. april 2023 — Viagogo AG mod Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni og Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato — Italien)

(Sag C-70/22 (¹), Viagogo)

[Præjudiciel forelæggelse – elektronisk handel – direktiv 2000/31/EF – artikel 1 – anvendelsesområde – artikel 2, litra c) – begrebet »etableret tjenesteyder« – artikel 3, stk. 1 – levering af informationssamfundstjenester foretaget af en tjenesteyder, der er etableret på en medlemsstats område – selskab etableret på Det Schweiziske Forbunds område – ikke anvendelig ratione personae – artikel 56 TEUF – aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer – anvendelsesområde – forbud mod begrænsninger for grænseoverskridende tjenesteydelser, hvis varighed ikke overstiger 90 dage pr. kalenderår – levering af tjenesteydelser i Italien i mere end 90 dage – ikke anvendelig ratione personae – artikel 102 TEUF – forelæggelsesafgørelsen indeholder ingen oplysninger, som gør det muligt at fastlægge en forbindelse mellem tvisten i hovedsagen og et eventuelt misbrug af dominerende stilling – afvisning]

(2023/C 205/15)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Viagogo AG

Sagsøgte: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni og Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Procesdeltager: Ticketone SpA

Konklusion

Anmodningen om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Italien) ved afgørelse af 27. januar 2022 afvises.

⁽¹⁾ EUT C 165 af 19.4.2022.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 27. april 2023 –HC mod Europa-Kommissionen

(Sag C-102/22 P) ⁽¹⁾

(Appel – personalesag – ansættelse – almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/363/18 – meddelelse om udvælgelsesprøve – udvælgelseskomitéens vurdering af ansøgerens svar på prøven »talent screener« – afslag på deltagelse i næste fase af udvælgelsesprøven – sprogordning – begrænsning af valget af det andet sprog ved udvælgelsesprøven til engelsk og fransk – ulovlighedsindsigelse mod meddelelsen om udvælgelsesprøve – afvisning)

(2023/C 205/16)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: HC (ved avvocati D. Rovetta og V. Villante)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved M. Brauhoff og T. Lilamand, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen afvises.
- 2) HC bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 222 af 7.6.2022.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 27. april 2023 — Lännen MCE Oy mod Berky GmbH og Senwatec GmbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Markkinaoikeus — Finland)

(Sag C-104/22 ⁽¹⁾, Lännen MCE)

(Præjudiciel forelæggelse – EU-varemærker – forordning (EU) 2017/1001 – artikel 125, stk. 5 – international kompetence – sag om krænkelse – kompetence for retterne i den medlemsstat, hvor krænkelsen er begået, eller hvor der er risiko for krænkelse – reklame, der vises af en søgemaskine, og som anvender et nationalt topdomæne – reklame, der ikke præciserer det geografiske leveringsområde – omstændigheder, der skal tages i betragtning)

(2023/C 205/17)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Markkinaoikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Lännen MCE Oy

Sagsøgte: Berky GmbH og Senwatec GmbH & Co. KG

Konklusion

Artikel 125, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker

skal fortolkes således, at

en indehaver af et EU-varemærke, som mener at have lidt skade ved en tredjemands brug uden samtykke af et tegn, der er identisk med dette varemærke, i reklamer og salgsudbud, der er vist online, for varer af samme eller lignende art som dem, for hvilke det nævnte varemærke er registreret, kan anlægge en sag om varemærkekrænkelse mod denne tredjemand ved en EU-varemærkedomstol i den medlemsstat, hvor de forbrugere og erhvervsdrivende, som disse reklamer eller disse salgsudbud er rettet imod, befinder sig, på trods af den omstændighed, at den nævnte tredjemand ikke udtrykkeligt og entydig har angivet denne medlemsstat blandt de områder, til hvilke de omhandlede produkter vil kunne leveres, såfremt den pågældende tredjemand anvender dette tegn i en betalt henvisning på et søgemaskinewebsted, der anvender den omhandlede medlemsstats nationale topdomæne. Dette er derimod ikke tilfældet alene som følge af den omstændighed, at de pågældende tredjemænd har foretaget en almindelig henvisning mod betaling til billeder af deres egne produkter på en online-billeddelingstjeneste, der henhører under et generisk topdomæne, ved brug af metatags dannet ud fra nøgleord bestående af det omhandlede varemærke.

(¹) EUT C 171 af 25.4.2022.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 27. april 2023 — X BV og Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Gerechtshof Amsterdam — Nederlandene)

(Sag C-107/22 (¹), X og Inspecteur van de Belastingdienst Douane)

[Præjudiciel forelæggelse – fælles toldtarif – tarifering af varer – kombineret nomenklatur – fortolkning – almindelige bestemmelser – almindelig bestemmelse 2 a) – vare, der foreligger i adskilt eller ikke samlet stand – dele, som efter samlingen heraf er beregnet til at udgøre satellitmodtagelsesapparater – tarifering som komplet modtagelsesapparat]

(2023/C 205/18)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Gerechtshof Amsterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøger: X BV

Procesdeltager: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam

Konklusion

- 1) Almindelig bestemmelse 2 a) i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende den kombinerede nomenklatur, der er indeholdt i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1549/2006 af 17 oktober 2006,

skal fortolkes således, at

dele til et satellitmodtagelsesapparat, der er bestemt til at blive samlet til et komplet apparat efter at være bragt i fri omsætning, som transporteres i en enkelt container og samme dag angives til fri omsætning til det samme toldsted af den samme angiver i eget navn og for egen regning ved hjælp af to særskilte angivelser om overgang til fri omsætning, og som på tidspunktet for deres overgang til fri omsætning tilhører to forbundne virksomheder, skal anses for at udgøre et sådant apparat, der foreligger i adskilt eller ikke samlet stand i den nævnte bestemmelses forstand, og derfor henhører under en og samme toldposition, for så vidt som det på grundlag af objektive forhold er godtgjort, at disse dele udgør en helhed og omfatter alle de dele, som apparatet består af.

- 2) Almindelig bestemmelse 2 a) i de almindelige tarifieringsbestemmelser vedrørende den kombinerede nomenklatur, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1549/2006,

skal fortolkes således, at

den ligeledes finder anvendelse, når visse af de omhandlede varer angives til fri omsætning, mens andre henføres under proceduren for ekstern fællesskabsforsendelse.

(¹) EUT C 207 af 23.5.2022.

**Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 27. april 2023 — FI mod Bayerische Motoren Werke AG
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesarbeitsgericht — Tyskland)**

(Sag C-192/22 (¹), Bayerische Motoren Werke)

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 2003/88/EF – artikel 7, stk. 1 – artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – ret til årlig betalt ferie – bortfald af denne ret – ordning for aldersbetinget deltidbeskæftigelse – årlige feriedage optjent i løbet af arbejdsfasen i henhold til denne ordning, men endnu ikke afholdt – uarbejdsdygtighed)

(2023/C 205/19)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: FI

Sagsøgt: Bayerische Motoren Werke AG

Konklusion

Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, sammenholdt med artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, som fastsætter, at den ret til årlig betalt ferie, som en arbejdstager har optjent i forbindelse med udøvelsen af sit arbejde inden for rammerne af en progressiv pensionsordning, bortfalder ved udløbet af ferieåret eller på et senere tidspunkt, når arbejdstageren har været forhindret i at afholde denne ferie før fasen med fritagelse fra arbejdet på grund af sygdom, også i det tilfælde, hvor der ikke er tale om et fravær af længere varighed.

(¹) EUT C 222 af 7.6.2022.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 20. april 2023 — Ocidental — Companhia Portuguesa de Seguros de Vida SA mod LP (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal de Justiça — Portugal)

(Sag C-263/22 ⁽¹⁾, Ocidental — Companhia Portuguesa de Seguros de Vida)

(Præjudiciel forelæggelse – urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler – direktiv 93/13/EØF – artikel 3-6 – kriterier ved bedømmelsen af, om et vilkår er urimeligt – krav om gennemsigtighed – forsikringsaftale – forbrugerens vedvarende invaliditet – underretningspligt – manglende meddelelse af et vilkår om en begrænsning af eller en udelukkelse af dækning af den forsikrede risiko)

(2023/C 205/20)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Supremo Tribunal de Justiça

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ocidental — Companhia Portuguesa de Seguros de Vida SA

Sagsøgt: LP

Procesdeltagere: Banco Comercial Português SA og Banco de Investimento Imobiliário SA

Konklusion

- 1) Artikel 4, stk. 2, og artikel 5 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler, sammenholdt med 20. betragtning til dette direktiv,

skal fortolkes således, at

en forbruger altid skal have mulighed for inden indgåelsen af en aftale at gøre sig bekendt med alle de vilkår, som aftalen indeholder.

- 2) Artikel 3, stk. 1, og artikel 4-6 i direktiv 93/13

skal fortolkes således, at

når et vilkår i en forsikringsaftale om en udelukkelse eller en begrænsning af dækningen af den forsikrede risiko, som den pågældende forbruger ikke har kunnet få kendskab til inden indgåelsen af denne aftale, af den nationale ret kvalificeres som urimeligt, er denne ret forpligtet til at undlade at anvende dette vilkår, således at det ikke binder forbrugeren.

⁽¹⁾ EUT C 276 af 18.7.2022.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 20. april 2023 — Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej mod P. w W. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Naczelny Sąd Administracyjny — Polen)

(Sag C-282/22 ⁽¹⁾, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej)

(Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 14, 15 og 24 – ladestandere for elektriske køretøjer – tilvejebringelse af udstyr til opladning af elektriske køretøjer, levering af den nødvendige elektricitet samt teknisk bistand og IT-tjenester – kvalificering som »levering af varer« eller »levering af ydelser«)

(2023/C 205/21)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Naczelny Sąd Administracyjny

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

Sagsøgt: P. w W.

Procesdeltager: Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców

Konklusion

Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2009/162/EU af 22. december 2009,

skal fortolkes således, at

der er tale om en »levering af varer« som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i direktiv 2006/112, som ændret, for så vidt angår en enkelt sammensat ydelse, der består af:

- tilvejebringelsen af genopladningsudstyr til elektriske køretøjer (herunder integration af opladeren med køretøjets styresystem)
- sikring af elektricitetsstrømmen, hvis parametre er behørigt tilpasset dette elektriske køretøjs batterier
- den nødvendige tekniske support til dette køretøjs bruger og
- tilrådighedsstillelsen af softwareapplikationer, hvorigennem den pågældende bruger vil kunne reservere et givent stik, se historikken over gennemførte transaktioner samt købe kreditter til en e-tegnebog, ved hjælp af hvilken den pågældende vil være i stand til at foretage betalinger for opladninger.

⁽¹⁾ EUT C 326 af 29.8.2022.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 20. april 2023 — Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato mod Comune di Ginosa (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia — Italien)

(Sag C-348/22 ⁽¹⁾, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Commune de Ginosa))

(Præjudiciel forelæggelse – tjenesteydelser i det indre marked – direktiv 2006/123/EF – bedømmelse af gyldigheden – retsgrundlag – artikel 47 EF, 55 EF og 94 EF – fortolkning – dette direktivs artikel 12, stk. 1 og 2 – direkte virkning – den ubetingede og tilstrækkeligt præcise karakter af medlemsstaternes forpligtelse til at anvende en uvildig og gennemskuelig procedure for udvælgelse af ansøgere og af forbuddet mod automatisk fornyelse af en tilladelse udstedt for en given form for virksomhed – national lovgivning, der fastsætter den automatiske fornyelse af koncessioner til brug af statsejede maritime arealer)

(2023/C 205/22)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Sagsøgt: Comune di Ginosa

Procesdeltagere: L'Angolino Soc. coop., Lido Orsa Minore di AB, La Capannina Srl, Sud Platinum Srl, Lido Zanzibar Srl, Poseidone Srl, Ig Srls, Lido Franco di GH & C. Snc, Lido Centrale Piccola Soc. Coop. arl, Bagno Cesena Srls, E.T. Edilizia e Turismo Srl, Bluserena SpA, Associazione Pro Loco »Luigi Strada«, M2g Raw Materials SpA, JF, D.M.D. Snc di CD & C. Snc, Ro.Mat., di MN & Co Snc, Perla dello Jonio Srl, Ditta Individuale EF, Associazione Dopolavoro Ferroviario Sez. Marina di Ginosa, Al Capriccio Bis di RS, LB, Sib Sindacato Italiano Balneari og Federazione Imprese Demaniali

Konklusion

- 1) Artikel 12, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke udelukkende finder anvendelse på koncessioner til brug af statsejede maritime arealer, der frembyder en klar grænseoverskridende interesse.

- 2) Artikel 12, stk. 1, i direktiv 2006/123

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke er til hinder for, at knappe naturlige ressourcer og mulige koncessioner skal bedømmes ved at kombinere en abstrakt og generel tilgang på nationalt niveau med en kasuistisk tilgang, der er baseret på en analyse af den pågældendes kommunes kystområde.

- 3) Behandlingen af det første spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af direktiv 2006/123 i forhold til artikel 94 EF.

- 4) Artikel 12, stk. 1 og 2, i direktiv 2006/123

skal fortolkes således, at

medlemsstaternes forpligtelse til at anvende en uvildig og gennemskuelig procedure for udvælgelse af ansøgere og forbuddet mod automatisk fornyelse af en tilladelse udstedt for en given form for virksomhed er fastsat ubetinget og tilstrækkeligt præcist til at kunne anses for at have direkte virkning.

5) Artikel 288, stk. 3, TEUF

skal fortolkes således, at

bedømmelsen af den direkte virkning, der er knyttet til forpligtelsen og forbuddet i artikel 12, stk. 1 og 2, i direktiv 2006/123, samt forpligtelsen til at undlade at anvende modstridende nationale bestemmelser påhviler de nationale domstole og de nationale myndigheder, herunder kommunale.

(¹) EUT C 318 af 22.8.2022.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 27. april 2023 — CM mod DN (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal d'arrondissement de Luxembourg — Luxembourg)

[Sag C-372/22 (¹), CM (Samværsret for et barn der er flyttet)]

(Præjudiciel forelæggelse – kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar – forordning (EF) nr. 2201/2003 – artikel 9 og 15 – opretholdelse af kompetencen for retterne i den medlemsstat, hvor barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted efter flytningen – begrebet »flytning« – anmodning om ændring af en afgørelse om samværsret – beregning af fristen for indgivelse af en sådan anmodning – henvisning af sagen til en ret i den medlemsstat, hvor barnet har sit nye sædvanlige opholdssted, som er bedre egnet til at behandle sagen)

(2023/C 205/23)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal d'arrondissement de Luxembourg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: CM

Sagsøgt: DN

Konklusion

1) Artikel 9, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000,

skal fortolkes således, at

den periode på tre måneder, i løbet af hvilken retterne i den medlemsstat, hvor barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, uanset artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003, fortsat har kompetence til at påkende en anmodning om ændring af en endelig afgørelse om samværsret, begynder dagen efter den dag, hvor barnet faktisk er flyttet til den medlemsstat, hvor barnets nye sædvanlige opholdssted er beliggende.

2) Forordning nr. 2201/2003

skal fortolkes således, at

retten i den medlemsstat, hvor barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, og som har kompetence til at træffe afgørelse om sagens realitet i henhold til forordningens artikel 9, har kompetence til at gøre brug af den mulighed for henvisning, der er fastsat i nævnte forordnings artikel 15, til fordel for retten i den medlemsstat, hvor barnet har sit nye sædvanlige opholdssted, forudsat at betingelserne i denne artikel 15 er opfyldt.

(¹) EUT C 359 af 19.9.2022.

Appel iværksat den 12. oktober 2022 af Luís Miguel Novais til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 2. august 2022 i sag T-376/22, Novais mod Portugal

(Sag C-637/22 P)

(2023/C 205/24)

Processprog: portugisisk

Parter

Appellant: Luís Miguel Novais (ved advogados Á. Oliveira og C. Almeida Lopes)

Den anden part i appelsagen: Den Portugisiske Republik

Ved kendelse af 20. april 2023 har Domstolen (Sjette Afdeling) besluttet, at appellen forkastes som åbenbart ugrundet, og at Luís Miguel Novais bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel București (Rumænien) den 7. februar 2023 — Streaming Services Srl — under konkurs, ved kuratoren Cabinet Individual de Insolvență »Mihai Florea« mod Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor og Administrația Județeană a Finanțelor Publice Călărași

(Sag C-69/23, Streaming Services)

(2023/C 205/25)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel București

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Streaming Services Srl — under konkurs, ved kuratoren Cabinet Individual de Insolvență »Mihai Florea«

Sagsøgte: Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor og Administrația Județeană a Finanțelor Publice Călărași

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Med henblik på en ensartet fortolkning og anvendelse af [EU-retten], udgør levering af digitalt indhold som det i hovedsagen omhandlede, bestående i interaktive sessioner af erotisk karakter, der filmes og sendes live elektronisk/via internettet, som leveres af en afgiftspligtig person i en EU-medlemsstat (P1, videochat-studie) til en anden afgiftspligtig person i en anden EU-medlemsstat (P2, live onlinestreaming-plattform), da en levering af tjenesteydelser inden for Fællesskabet, som er omfattet af hovedreglen i artikel 44 i Rådets direktiv 2006/112/EF⁽¹⁾ af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (momsdirektivet), eller en ydelse, der har til formål at give adgang til et underholdningsarrangement som omhandlet i momsdirektivets artikel 53?
- 2) I forbindelse med fortolkning og anvendelse af artikel 53 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (momsdirektivet) og artikel 32, stk. 1, i Rådets gennemførelsesforordning (EU)⁽²⁾ nr. 282/2011 af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af momsdirektivet, på hvilket sted kan det da antages, at disse arrangementer rent faktisk finder sted, i tilfælde af aktiviteter bestående i interaktive sessioner af erotisk karakter, der filmes og sendes live elektronisk/via internettet (karakteristiske for videochat-virksomhed), som de af hovedsagen omfattede, såfremt
  - a) den fysiske person (modellen) og videochat-studiet,
  - b) livestreaming-plattformen og
  - c) den fysiske person, som betaler et gebyr for at opnå adgang til disse livestreaming-ydelser (den endelige kunde)

befinder sig i forskellige medlemsstater/tredjelande?

- 3) Afhængigt af besvarelsen af de første to spørgsmål, i hvilken af de tre EU-medlemsstater skal merværdiafgiften på leveringen af tjenesteydelser da henholdsvis angives og indbetales?
- 4) Er momsdirektivet og princippet om forbud mod dobbeltbeskatning til hinder for en national afgiftsordning som den, der følger af artikel 307 i legea nr. 227/2015 (lov nr. 227/2015), som medfører følgende:
- A) De nationale skatte- og afgiftsmyndigheder i tjenesteyderens stat kan kvalificere grænseoverskridende tjenesteydelser leveret af en afgiftspligtig person i en EU-medlemsstat (P1 — videochat-studie), bestående i levering (overdragelse) af digitalt indhold som det i hovedsagen omhandlede til en afgiftspligtig person i en anden medlemsstat (P2) via en live onlinestreaming-plattform i en anden stat (P3), som ydelser, der har til formål at give adgang til et underholdningsarrangement som omhandlet i momsdirektivets artikel 53, med den konsekvens, at momsen på disse tjenesteydelser skal opkræves i og indbetales til statskassen i den stat, hvor tjenesteyderen har sit hjemsted, mens skatte- og afgiftsmyndighederne i den stat, hvor modtageren af tjenesteydelserne er etableret (P2) på et tidligere tidspunkt ved en afgiftsretlig forvaltningsakt, som er blevet endelig, fordi den ikke er blevet anfægtet ad rettens vej, har kvalificeret de samme tjenesteydelser som leveringer af tjenesteydelser inden for Fællesskabet, som er omfattet af hovedreglen i momsdirektivets artikel 44. Må skatte- og afgiftsmyndighederne i en stat, som efterfølgende behandler en sag eller træffer foranstaltninger af egen drift, foretage en anden retlig kvalifikation af grænseoverskridende tjenesteydelser, som er genstand for afgiftsmæssig undersøgelse i denne stat, end den retlige kvalifikation, som er blevet foretaget ved en afgiftsretlig forvaltningsakt, som er blevet endelig, fordi den ikke er blevet anfægtet ad rettens vej, af skatte- og afgiftsmyndighederne i en anden stat, som oprindeligt har behandlet en sag eller truffet foranstaltninger af egen drift, hvilket medfører dobbelt påligning af moms, eller er de skatte- og afgiftsmyndigheder, som efterfølgende behandler en sag eller træffer foranstaltninger af egen drift, bundet af den retlige kvalifikation af de omhandlede grænseoverskridende tjenesteydelser, som er blevet foretaget af de skatte- og afgiftsmyndigheder, som oprindeligt har behandlet en sag eller truffet foranstaltninger af egen drift, idet denne kvalifikation er blevet endelig, fordi den ikke er blevet anfægtet, og [derfor] ikke længere kan ændres?
- B) Afhængigt af besvarelsen af de foregående spørgsmål, hvilket sted skal i et tilfælde som det foreliggende da anses for at være leveringsstedet for tjenesteydelser i henhold til momsdirektivet og princippet om forbud mod dobbeltbeskatning?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 af 15.3.2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (omarbejdning) (EUT 2011, L 77, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Ploiești (Rumænien) den 10. februar 2023 — straffesag mod C.A.A., C.F.G., C.G.C., C.D.R., G.L.C., G.S., L.C.I., M.G., M.C.G., N.A.S., P.C., U.V., S.O., Ș.V.O., C.V., I.R.P. og B.I.I.

(Sag C-74/23, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — D.N.A. Serviciul Teritorial Brașov)

(2023/C 205/26)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Ploiești

Appellant

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov

Tiltalte

C.A.A., C.F.G., C.G.C., C.D.R., G.L.C., G.S., L.C.I., M.G., M.C.G., N.A.S., P.C., U.V., S.O., Ș.V.O., C.V., I.R.P. og B.I.I.

Civil procesdeltager

Unitatea Administrativ Teritorială Județul Brașov

Andre procesdeltagere

C. M.; C. A. og C. Al.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 2 TEU, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 4, [stk. 3], TEU, sammenholdt med artikel 325, stk. 1, TEUF, BFI-konventionens artikel⁽¹⁾ 2, stk. 1, BFI-direktivets artikel⁽²⁾ 2 og 12 samt direktiv 2004/18/EF⁽³⁾ om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter, sammenholdt med princippet om effektive og afskrækkende sanktioner for alvorlig svig til skade for Den Europæiske Unions finansielle interesser, Kommissionens beslutning 2006/928/EF⁽⁴⁾, og artikel 49, stk. 1, sidste punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en retlig situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor de tiltalte anmoder om, at princippet om anvendelse af den mildeste strafferetlige lov i en sammenhæng, hvor den nationale forfatningsdomstol ved afgørelse har fastslået, at en lov om afbrydelse af forældelsesfristen for strafferetligt ansvar (afgørelsen af 2022) er i strid med forfatningen, idet der er lagt vægt på passivitet fra lovgiver, som ikke har grebet ind for at tilpasse loven til en anden afgørelse fra forfatningsdomstolen vedtaget fire år før førnævnte afgørelse (afgørelsen af 2018) — i hvilken periode de ordinære retsinstansers praksis som følge af anvendelsen af den førstnævnte afgørelse allerede var fast, for så vidt som nævnte lov fortsat fandtes i den form, der tilsigtedes med forfatningsdomstolens første afgørelse, hvilket i praksis har medført, at forældelsesfristen for alle lovovertrædelser, for hvilke der ikke var afsagt endelig dom inden forfatningsdomstolens første afgørelse, blev halveret, og straffesagen i forhold til de tiltalte i sagen følgelig blev henlagt?
- 2) Skal artikel 2 TEU om retsstatens værdier og respekt for menneskerettighederne i et samfund præget af retfærdighed og artikel 4, [stk. 3], TEU om princippet om loyal samarbejde mellem Unionen og medlemsstaterne, sammenholdt med Kommissionens beslutning 2006/928/EF hvad angår opgaven med at sikre det rumænske retsvæsens effektivitet, og artikel 49, [stk. 1], sidste punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som fastsætter princippet om anvendelse af den mildeste strafferetlige lov, i forbindelse med det nationale retsvæsen som helhed fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en retlig situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor de tiltalte anmoder om, at princippet om anvendelse af den mildeste strafferetlige lov i en sammenhæng, hvor den nationale forfatningsdomstol ved afgørelse har fastslået, at en lov om afbrydelse af forældelsesfristen for strafferetligt ansvar (afgørelsen af 2022) er i strid med forfatningen, idet der er lagt vægt på passivitet fra lovgiver, som ikke har grebet ind for at tilpasse loven til en anden afgørelse fra forfatningsdomstolen vedtaget fire år før førnævnte afgørelse (afgørelsen af 2018) — i hvilken periode de ordinære retsinstansers praksis som følge af anvendelsen af den førstnævnte afgørelse allerede var fast, for så vidt som nævnte lov fortsat fandtes i den form, der tilsigtedes med forfatningsdomstolens første afgørelse, hvilket i praksis har medført, at forældelsesfristen for alle lovovertrædelser, for hvilke der ikke var afsagt endelig dom inden forfatningsdomstolens første afgørelse, blev halveret, og straffesagen i forhold til de tiltalte i sagen følgelig blev henlagt?
- 3) I bekræftende fald, og alene såfremt reglerne ikke kan fortolkes i overensstemmelse med EU-retten, skal princippet om EU-rettens forrang da fortolkes således, at dette princip er til hinder for en lovgivning eller en national praksis, hvorefter de ordinære nationale retsinstanser er bundet af afgørelser fra den nationale forfatningsdomstol og bindende afgørelser fra den øverste nationale domstol og derfor ikke af egen drift kan undlade at avende den nationale retspraksis, der følger af sådanne afgørelser, idet disse ordinære retsinstanser ellers ville gøre sig skyldige i en disciplinær forseelse, også selv om de, henset til Domstolens dom, måtte finde, at en sådan retspraksis er i strid med artikel 2 TEU, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 4, [stk. 3], TEU, sammenholdt med artikel 325, stk. 1, TEUF, jf. Kommissionens beslutning 2006/928/EF, og artikel 49, [stk. 1], sidste punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som i den i hovedsagen omhandlede situation?

⁽¹⁾ Konvention udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EUT 1995, C 316, s. 49).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371 af 5.7.2017 om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser (EUT 2017, L 198, s. 29).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv Nr. 2004/18/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT 2004, L 134, s. 114).

⁽⁴⁾ Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13.12.2006 om oprettelse af en mekanisme for samarbejde og kontrol vedrørende Rumæniens fremskridt med opfyldelsen af specifikke benchmarks på områdernes retsreform og bekæmpelse af korruption (EUT 2006, L 354, s. 56).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Braşov (Rumænien) den 10. februar 2023 — straffesag mod M.A.sr, S.A.C.S. og S.A.S.

(Sag C-75/23, Parchetul de pe lângă Tribunalul Braşov)

(2023/C 205/27)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Braşov

Appellant

Parchetul de pe lângă Tribunalul Braşov

Tiltalte

M.A.sr, S.A.C.S. og S.A.S.

Civil procesdeltager:

Den rumænske stat

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 2 TEU, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 4, [stk. 3], TEU, sammenholdt med artikel 325, stk. 1, TEUF, BFI-konventionens artikel 2, stk. 1⁽¹⁾, BFI-direktivets artikel 2 og 12⁽²⁾ samt Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem⁽³⁾, sammenholdt med princippet om effektive og afskrækkende sanktioner for alvorlig svig til skade for Den Europæiske Unions finansielle interesser, Kommissionens beslutning 2006/928/EF⁽⁴⁾, og artikel 49, stk. 1, sidste punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en retlig situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor de tiltalte anmoder om, at princippet om anvendelse af den mildeste strafferetlige lov i en sammenhæng, hvor den nationale forfatningsdomstol ved afgørelse har fastslået, at en lov om afbrydelse af forældelsesfristen for strafferetligt ansvar (afgørelsen af 2022) er i strid med forfatningen, idet der er lagt vægt på passivitet fra lovgiver, som ikke har grebet ind for at tilpasse loven til en anden afgørelse fra forfatningsdomstolen vedtaget fire år før førnævnte afgørelse (afgørelsen af 2018) — i hvilken periode de ordinære retsinstansers praksis som følge af anvendelsen af den førstnævnte afgørelse allerede var fast, for så vidt som nævnte lov fortsat fandtes i den form, der tilsigtedes med forfatningsdomstolens første afgørelse, hvilket i praksis har medført, at forældelsesfristen for alle lovovertrædelser, for hvilke der ikke var afsagt endelig dom inden forfatningsdomstolens første afgørelse, blev halveret, og straffesagen i forhold til de tiltalte i sagen følgelig blev henlagt?
- 2) Skal artikel 2 TEU om retsstatens værdier og respekt for menneskerettighederne i et samfund præget af retfærdighed og artikel 4, [stk. 3], TEU om princippet om loyalt samarbejde mellem Unionen og medlemsstaterne, sammenholdt med Kommissionens beslutning 2006/928/EF hvad angår opgaven med at sikre det rumænske retsvæsens effektivitet, og artikel 49, [stk. 1], sidste punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som fastsætter princippet om anvendelse af den mildeste strafferetlige lov, i forbindelse med det nationale retsvæsen som helhed fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en retlig situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor de tiltalte anmoder om, at princippet om anvendelse af den mildeste strafferetlige lov i en sammenhæng, hvor den nationale forfatningsdomstol ved afgørelse har fastslået, at en lov om afbrydelse af forældelsesfristen for strafferetligt ansvar (afgørelsen af 2022) er i strid med forfatningen, idet der er lagt vægt på passivitet fra lovgiver, som ikke har grebet ind for at tilpasse loven til en anden afgørelse fra forfatningsdomstolen vedtaget fire år før førnævnte afgørelse (afgørelsen af 2018) — i hvilken periode de ordinære retsinstansers praksis som følge af anvendelsen af den førstnævnte afgørelse allerede var fast, for så vidt som nævnte lov fortsat fandtes i den form, der tilsigtedes med forfatningsdomstolens første afgørelse, hvilket i praksis har medført, at forældelsesfristen for alle lovovertrædelser, for hvilke der ikke var afsagt endelig dom inden forfatningsdomstolens første afgørelse, blev halveret, og straffesagen i forhold til de tiltalte i sagen følgelig blev henlagt?

3) I bekræftende fald, og alene såfremt reglerne ikke kan fortolkes i overensstemmelse med EU-retten, skal princippet om EU-rettens forrang da fortolkes således, at dette princip er til hinder for en lovgivning eller en national praksis, hvorefter de ordinære nationale retsinstanser er bundet af afgørelser fra den nationale forfatningsdomstol og bindende afgørelser fra den øverste nationale domstol og derfor ikke af egen drift kan undlade at avende den nationale retspraksis, der følger af sådanne afgørelser, idet disse ordinære retsinstanser ellers ville gøre sig skyldige i en disciplinær forseelse, også selv om de, henset til Domstolens dom, måtte finde, at en sådan retspraksis er i strid med artikel 2 TEU, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 4, [stk. 3], TEU, sammenholdt med artikel 325, stk. 1, TEUF, jf. Kommissionens beslutning 2006/928/EF, og artikel 49, [stk. 1], sidste punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som i den i hovedsagen omhandlede situation?

⁽¹⁾ Konventionen udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i EU-traktaten, om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT 1995, C 316, s. 49).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371 af 5.7.2017 om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser (EUT 2017, L 198, s. 29).

⁽³⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

⁽⁴⁾ Kommissionens Beslutning af 13.12.2006 om oprettelse af en mekanisme for samarbejde og kontrol vedrørende Rumæniens fremskridt med opfyldelsen af specifikke benchmarks på områdenes retsreform og bekæmpelse af korruption (EUT 2006, L 354, s. 56).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 15. februar 2023 —
H GmbH mod Finanzamt M**

(Sag C-83/23, H GmbH)

(2023/C 205/28)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: H GmbH

Sagsøgt: Finanzamt M

Præjudicielle spørgsmål

Præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽¹⁾:

1. Har en ydelsesmodtager, som er etableret i indlandet, ret til at rette et såkaldt direkte krav mod de indenlandske skatte- og afgiftsmyndigheder i overensstemmelse med EU-Domstolens dom Reemtsma Cigarettenfabriken af 15. marts 2007 — C-35/05 (EU:C:2007:167), når

- (a) ydelsesmodtageren fra en leverandør, som også er etableret i indlandet, modtager en faktura med angivelse af indenlandsk afgift, som ydelsesmodtageren betaler, i hvilken forbindelse leverandøren korrekt afregner den i fakturaen angivne afgift,
- (b) den fakturerede ydelse imidlertid er leveret i et andet medlemsland,
- (c) ydelsesmodtageren derfor nægtes fradragsret i indlandet, eftersom der ikke er tale om en afgift, der i henhold til lovgivningen skal betales i indlandet,
- (d) leverandøren herefter berigtiger fakturaen, således at angivelsen af den indenlandske afgift fjernes og fakturabeløbet dermed nedsættes med et beløb svarende til afgiften,
- (e) ydelsesmodtageren som følge af indledningen af insolvensbehandling af leverandørens aktiver ikke kan gennemtvinge sit krav på betalinger fra leverandøren, og

- (f) der for leverandøren, som endnu ikke er momsregistreret i den anden medlemsstat, er mulighed for at lade sig registrere som momspligtig i den pågældende medlemsstat, således at leverandøren herefter ved angivelse af et momsregistreringsnummer i denne medlemsstat kunne sende ydelsesmodtageren en faktura med angivelse af den i denne medlemsstat gældende afgift, som ydelsesmodtageren da ville kunne fradrage i denne medlemsstat under den særlige procedure i henhold til direktiv 2008/9/EF^(?)?
2. Er det afgørende for besvarelsen af dette spørgsmål, at de indenlandske skatte- og afgiftsmyndigheder alene på grundlag af den berigtigede faktura har tilbagebetalt afgiften til leverandøren, selv om leverandøren som følge af indledningen af insolvensbehandling af sine aktiver ikke har foretaget nogen tilbagebetaling til ydelsesmodtageren?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2008/9/EF af 12.2.2008 om detaljerede regler for tilbagebetaling af moms i henhold til direktiv 2006/112/EF til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i tilbagebetalingsmedlemsstaten, men i en anden medlemsstat (EUT 2008, L 44, s. 23).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polen) den 21. februar 2023 — Rada nadzorcza Getin Noble Bank m.fl. mod Bankowy Fundusz Gwarancyjny

(Sag C-118/23, Getin Holding m.fl.)

(2023/C 205/29)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Rada nadzorcza Getin Noble Bank m.fl.

Sagsøgt: Bankowy Fundusz Gwarancyjny

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 85, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012⁽¹⁾ sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 19, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union fortolkes således, at når tilsynsrådet for en enhed under afvikling har anlagt sag ved en national forvaltningsdomstol til prøvelse en afgørelse om tvungen omstrukturering, anses et effektivt retsmiddel også for at være til rådighed for personer, der søger beskyttelse af deres retlige interesse ved at anfægte denne afgørelse, i tilfælde, hvor domstolen ved gennemgangen af den anfægtede afgørelse ikke er bundet af sagsøgerens påstande og konklusioner og det påberåbte retsgrundlag, og hvor en endelig dom afsagt efter behandlingen af dette søgsmål, har virkning erga omnes, og når disse personers mulighed for at opnå beskyttelse af deres retlige interesser ikke er afhængig af en særskilt anlæggelse af et søgsmål til prøvelse af denne afgørelse ved en forvaltningsdomstol?
- 2) Skal artikel 85, stk. 3, i direktiv 2014/59/EU, som kræver en effektiv domstolsprøvelse, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union, som sikrer en effektiv retsbeskyttelse, fortolkes således, at de er til hinder for anvendelsen af en medlemsstats processuelle bestemmelse, hvorefter en national forvaltningsdomstol skal behandle og afgøre alle søgsmål, der indbringes for den til prøvelse af en afgørelse truffet af en afviklingsmyndighed, samlet, når anvendelsen af denne bestemmelse sammenholdt med andre krav i den nationale administrative procedure gør det uforholdsmæssigt vanskeligt, hvis ikke umuligt, at træffe afgørelse i sagen inden for en rimelig frist på grund af det store antal af sådanne søgsmål?

- 3) Skal artikel 3, stk. 3, i direktiv 2014/59/EU fortolkes således, at den tillader en medlemsstat ikke at foretage en strukturel adskillelse — med henblik på at sikre operationel uafhængighed og undgå interessekonflikter — af afviklingsmyndighedens funktioner fra dens øvrige funktioner som lovbestemt garant for bankindsud eller bankforvalter (midlertidig administrator), der er oprettet ved en afgørelse truffet af den nationale tilsynsmyndighed med henblik på opfyldelse af formålene i forordning (EU) nr. 575/2013⁽¹⁾ og direktiv 2013/36/EU⁽²⁾?
- 4) Skal artikel 3, stk. 3, i direktiv 2014/59/EU fortolkes således, at såfremt en medlemsstat ikke opfylder forpligtelsen til at indføre passende strukturelle ordninger til at sikre operationel uafhængighed og undgå interessekonflikter mellem tilsynsfunktionerne i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU eller den relevante myndigheds øvrige funktioner og afviklingsmyndighedernes funktioner, kan betingelsen om at sikre operationel uafhængighed og undgå interessekonflikter anses for at være opfyldt, hvis den nationale forvaltningsdomstol, der foretager en prøvelse af afgørelsen om tvungen omstrukturering, finder det godtgjort, at de øvrige organisatoriske ordninger og de faktiske handlinger, som afviklingsmyndigheden har anvendt, var tilstrækkelige til at opnå dette mål?

⁽¹⁾ EUT 2014, L 173, s. 190.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26.6.2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26.6.2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176, s. 338).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Braşov (Rumænien) den 3. marts 2023 — straffesag mod C.A.A. og C.V.

(Sag C-131/23, *Unitatea Administrativ Teritorială Judeţul Braşov*)

(2023/C 205/30)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Braşov

Parter i hovedsagen

Appellanter: C.A.A. og C.V.

Indstævnt: Unitatea Administrativ Teritorială Judeţul Braşov

Anden part i sagen: Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie — Direcţia Naţională Anticorupţie — Serviciul Teritorial Braşov

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, [TEU]; artikel 325, [stk. 1], TEUF; BFI-konventionens artikel⁽¹⁾ 2, stk. 1; og Kommissionens beslutning 2006/928/EF⁽²⁾ fortolkes således, at de er til hinder for anvendelsen af en afgørelse fra forfatningsdomstolen, der med tilbagevirkende kraft har konstateret, at forældelsesfristen på intet tidspunkt er blevet afbrudt, selv når der findes en udbredt og fast praksis ved de nationale retter, herunder den øverste retsinstans, og anvendelsen af denne afgørelse indebærer en systemisk risiko for straffrihed som følge af genåbningen af et betydeligt antal straffesager, som er blevet afgjort ved endelig dom, og afsigelsen, på grundlag af et særligt retsmiddel, af en afgørelse om henlæggelse af en straffesag efter konstatering af, at der er indtrådt forældelse?

- 2) Er princippet om EU-rettens forrang, med henvisning til Kommissionens beslutning 2006/928/EF og artikel 49, stk. 1, tredje punktum (princippet om anvendelse med tilbagevirkende kraft af den mindst indgribende straffebestemmelse), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, til hinder for, at der under straffuldbyrdelsen foretages en fornyet prøvelse af forældelsen af det strafferetlige ansvar, på grundlag af et særligt annullationssøgsmål anlagt efter en afgørelse fra forfatningsdomstolen, som er blevet afsagt, efter at straffedomme er blevet endelige, og som er det modsatte af en udbredt og fast praksis ved de nationale retter, med den konsekvens, at den afskrækkende og effektive virkning af strafferetlige sanktioner såvel som retssikkerhedsprincippet og stabiliteten i retlige situationer forringes?
- 3) Tillader princippet om EU-rettens forrang, med henvisning til artikel 53 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, anvendelsen af nationale beskyttelsesniveauer såsom det af hovedsagen omfattede, som er sikret i medlemsstatens nationale lovgivning, og som følger af virkningerne af forfatningsdomstolens afgørelser, når den effektive anvendelse af EU-retten på medlemsstatens område herved forringes?

(¹) Konvention udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT 1995, C 316, s. 49).

(²) Kommissionens Beslutning af 13.12.2006 om oprettelse af en mekanisme for samarbejde og kontrol vedrørende Rumæniens fremskridt med opfyldelsen af specifikke benchmarks på områdenes retsreform og bekæmpelse af korruption (EUT 2006, L 354, s. 56).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší správní soud (Den Tjekkiske Republik) den 6. marts 2023 — Omya CZ s.r.o. mod Generální ředitelství cel

(Sag C-133/23, Omya CZ)

(2023/C 205/31)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší správní soud

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Omya CZ s.r.o.

Sagsøgt: Generální ředitelství cel

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 2, stk. 4, femte led, i Rådets direktiv 2003/96 (¹) fortolkes således, at elektricitet, der anvendes til drift af maskiner til behandling af udvundet kalksten, der foregår under en proces, der består af flere trin og indebærer formaling og nedknusning til en given fraktionsstørrelse, såvel i et stenbrud, hvor udvindingen foregår, som i de nærliggende stenforarbejdningsanlæg, er elektricitet, der anvendes til mineralogiske processer?

(¹) Rådets direktiv 2003/96/EF af 27.10.2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet (EUT 2003, L 283, s. 51).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Rejonowy w Białymstoku (Polen) den 10. marts 2023 — XL mod Sądowi Rejonowemu w Białymstoku

(Sag C-146/23, Sąd Rejonowy w Białymstoku)

(2023/C 205/32)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Rejonowy w Białymstoku

Parter i hovedsagen

Sagsøger: XL

Sagsøgt: Sąd Rejonowy w Białymstoku

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union, der definerer de værdier, som Den Europæiske Union er baseret på, med henvisning til respekten for retsstaten og artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der pålægger medlemsstaterne at sikre en effektiv retsbeskyttelse, der er baseret på retten til adgang til en uafhængig og upartisk domstol, fortolkes således, at princippet om domstolens uafhængighed er til hinder for bestemmelser i national lovgivning, som — for at begrænse budgetudgifterne — resulterer i, at en mekanisme til fastsættelse af dommers løn på grundlag af objektive kriterier, der er uafhængige af vilkårlig indblanding fra den udøvende og lovgivende magts side, undlades anvendt, hvilket resulterer i en varig nedsættelse af aflønningsniveauet for dommere og indebærer en tilsidesættelse af de forfatningsmæssige garantier, som skal sikre dommere en løn, der er i overensstemmelse med embedets værdighed og omfanget af deres hverv og retsplejen ved de uafhængige domstole, der sikres af dem som uafhængige dommere?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kúria (Ungarn) den 17. marts 2023 — Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság mod UC

(Sag C-169/23, Másdi ⁽¹⁾)

(2023/C 205/33)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Kúria

Parter i hovedsagen

Kassationsappellant og sagsøgt i første instans: Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

Kassationsindstævnt og sagsøger i første instans: UC

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 14, stk. 5, litra c), sammenholdt med artikel 14, stk. 1, og 62. betragtning, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽²⁾ af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (herefter »databeskyttelsesforordningen«) fortolkes således, at undtagelsen i denne forordnings artikel 14, stk. 5, litra c), ikke vedrører oplysninger, der genereres i forbindelse med den dataansvarliges behandling, men udelukkende oplysninger, som den dataansvarlige udtrykkeligt har indhentet fra en anden person?
- 2) Såfremt databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 5, litra c), også finder anvendelse på oplysninger, der genereres i forbindelse med den dataansvarliges behandling, skal retten til at indgive klage til en tilsynsmyndighed, som er fastsat i databeskyttelsesforordningens artikel 77, stk. 1, da fortolkes således, at en fysisk person, der gør gældende, at oplysningspligten ikke er blevet overholdt, i forbindelse med udøvelsen af sin ret til at indgive klage kan anmode om, at det efterprøves, om lovgivningen i medlemsstaten i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 5, litra c), fastsætter passende foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes legitime interesser?
- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, kan databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 5, litra c), da fortolkes således, at de »passende foranstaltninger«, der er nævnt i denne bestemmelse, indebærer, at den nationale lovgiver (ved lov) skal gennemføre foranstaltningerne med hensyn til oplysningernes sikkerhed, som er fastlagt i databeskyttelsesforordningens artikel 32?

⁽¹⁾ Den forelæggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

⁽²⁾ EUT 2016, L 119, s. 1.

Sag anlagt den 28. marts 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien**(Sag C-198/23)**

(2023/C 205/34)

Processprog: bulgarsk

Parter*Sagsøger:* Europa-Kommissionen (ved J. Samnadda og Tsv. Georgieva, som befuldmægtigede)*Sagsøgt:* Republikken Bulgarien**Sagsøgerens påstande**

1. Det fastslås, at Republikken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/789 af 17. april 2019 om regler for udøvelse af ophavsretten og beslægtede rettigheder, der gælder for visse af TV- og radioselskabernes onlinetransmissioner samt retransmissioner af TV- og radioprogrammer, og om ændring af Rådets direktiv 93/83/EØF⁽¹⁾ (herefter: »direktivet«), idet den ikke har udstedt alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, og ikke har meddelt Kommissionen disse love og bestemmelser.
2. Republikken Bulgarien tilpligtes at betale Kommissionen et fast beløb, der svarer til det højeste af følgende to beløb: I) et beløb på 1 800 EUR pr. dag ganget med det antal dage, der går fra dagen efter udløbet af den i direktivet fastsatte gennemførelsesfrist indtil den dag, hvor traktatbruddet bringes til ophør, eller, såfremt dette ikke bringes til ophør, til dagen for afsigelsen af dommen i denne sag; II) et fast minimumsbeløb på 504 000 EUR.
3. Såfremt den i punkt 1. omtalte tilsidesættelse af forpligtelserne fortsat består på tidspunktet for afsigelsen af dommen i denne sag, tilpligtes Republikken Bulgarien at betale Kommissionen en tvangsbøde på 10 800 EUR pr. dag fra tidspunktet for afsigelsen af dommen i denne sag, indtil det tidspunkt, hvor Republikken Bulgarien opfylder sine forpligtelser i henhold til direktivet.
4. Republikken Bulgarien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Direktivet har til formål at bidrage til et velfungerende indre marked, idet det fastsætter en større udbredelse i medlemsstaterne af TV- og radioprogrammer, der stammer fra andre medlemsstater, hvorved det letter licenseringen af ophavsretten og beslægtede rettigheder til værker og andre beskyttede frembringelser, der er indeholdt i udsendelsen af visse typer af TV- og radioprogrammer. Direktivet øger anvendelsen af oprindelseslandsprincippet i forbindelse med tilknyttede onlinetjenester til radioprogrammer og visse typer af TV-programmer. Det sikrer endvidere adgangen til et større grænseoverskridende udbud af programmer og tilvejebringer juridisk klarhed for så vidt angår tilfælde af »direct injection«.

Direktivets artikel 12 fastsætter den 7. juni 2021 som frist for medlemsstaternes gennemførelse af direktivet. I henhold til denne artikels stk. 2 »[meddeler] medlemsstaterne [...] Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv«.

Den 23. juli 2021 sendte Kommissionen en åbningsskrivelse til Republikken Bulgarien. Den 19. maj 2022 sendte Kommissionen Republikken Bulgarien en begrundet udtalelse. Til trods herfor er der endnu ikke blevet udstedt foranstaltninger til gennemførelse af direktivet, eller i hvert fald har Kommissionen ikke modtaget nogen meddelelse herom.

⁽¹⁾ EUT 2019, L 130, s. 82.

Sag anlagt den 29. marts 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien**(Sag C-206/23)**

(2023/C 205/35)

Processprog: bulgarsk

Parter*Sagsøger:* Europa-Kommissionen (ved B. De Meester og E. Ruseva, som befuldmægtigede)*Sagsøgt:* Republikken Bulgarien**Sagsøgerens påstande**

1. Det fastslås, at Republikken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 36 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder⁽¹⁾, idet den ikke har udstedt alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme det nævnte direktiv, og ikke har meddelt Kommissionen disse love og bestemmelser.
2. Republikken Bulgarien tilpligtes at betale Kommissionen et fast beløb, der svarer til det højeste af følgende to beløb: a) et beløb på 1 800 EUR pr. dag ganget med det antal dage, der går fra dagen efter udløbet af den i direktivet fastsatte gennemførelsesfrist indtil den dag, hvor traktatbruddet bringes til ophør, eller, såfremt dette ikke bringes til ophør, til dagen for afsigelsen af dommen i denne sag; b) et fast minimumsbeløb på 504 000 EUR.
3. Såfremt den i punkt 1. omtalte tilsidesættelse af forpligtelserne fortsat består på tidspunktet for afsigelsen af dommen i denne sag, tilpligtes Republikken Bulgarien at betale Kommissionen en tvangsbøde på 9 720 EUR pr. dag for hver dag fra tidspunktet for afsigelsen af dommen i denne sag indtil det tidspunkt, hvor Republikken Bulgarien opfylder sine forpligtelser i henhold til direktivet.
4. Republikken Bulgarien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder fastsætter en retlig ramme for fremme af energi fra vedvarende energikilder i Den Europæiske Unions elektricitets-, varme- og kølesektor samt transportsektor. Direktivet fastsætter som et bindende mål for EU, at mindst 32 % af energien senest i 2030 skal produceres fra vedvarende energikilder. Direktivet foreskriver foranstaltninger, som sikrer, at understøttelsen af energi fra vedvarende energikilder er økonomisk effektiv, og endvidere, at de administrative procedurer for projekter på området for energi fra vedvarende energikilder forenkles. Direktivet letter endvidere borgernes deltagelse i energiomstillingen og giver også mulighed for anvendelse af egen elektricitet fra vedvarende energikilder og etableringen af fællesskaber på området for vedvarende energi. Desuden fastsættes i direktivet konkrete mål for forhøjelsen frem til 2030 af andelen af vedvarende energikilder i varme- og kølesektoren samt i transportsektoren, hvor de vedvarende energikilder udbredes langsommere end i elektricitetssektoren. Med direktivet styrkes også kriterierne for sikringen af bioenergiens bæredygtighed.

Den 23. juli 2021 sendte Kommissionen en åbningsskrivelse til Republikken Bulgarien, hvori Kommissionen gjorde opmærksom på, at direktivets gennemførelsesfrist var udløbet, og at Kommissionen endnu ikke havde modtaget nogen meddelelse om foranstaltningerne til en fuldstændig gennemførelse af direktivet. Den 2. december 2021 sendte Kommissionen Republikken Bulgarien en begrundet udtalelse i henhold til artikel 258 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Til trods herfor er der endnu ikke blevet udstedt foranstaltninger til gennemførelse af direktivet, eller i hvert fald har Kommissionen endnu ikke modtaget nogen meddelelse herom.

⁽¹⁾ EUT 2018, L 328, s. 82.

Sag anlagt den 31. marts 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen**(Sag C-212/23)**

(2023/C 205/36)

Processprog: polsk

Parter*Sagsøger:* Europa-Kommissionen (ved U. Małecka og J. Samnadda, som befuldmægtigede)*Sagsøgt:* Republikken Polen**Sagsøgerens påstande**

- Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/789 af 17. april 2019 om regler for udøvelse af ophavsretten og beslægtede rettigheder, der gælder for visse af TV- og radioselskabernes onlinetransmissioner samt retransmissioner af TV- og radioprogrammer, og om ændring af Rådets direktiv 93/83/EØF ⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme det nævnte direktiv, og ikke har underrettet Kommissionen om sådanne foranstaltninger.
- Republikken Polen tilpligtes at betale Kommissionen et fast beløb, der svarer til det højeste af følgende to beløb: i) et beløb på 13 700 EUR pr. dag ganget med det antal dage, der går fra dagen efter udløbet af den i direktiv 2019/789 fastsatte gennemførelsesfrist til den dag, hvor traktatbruddet bringes til ophør, eller — såfremt dette ikke bringes til ophør — til dagen for afsigelsen af dommen i denne sag; ii) et fast minimumsbeløb på 3 836 000 EUR.
- Såfremt den i første led omtalte tilsidesættelse af forpligtelserne fortsat består på dagen for afsigelsen af dommen i denne sag, tilpligtes Republikken Polen at betale Kommissionen en tvangsbøde på 82 200 EUR pr. dag for hver dags forsinkelse regnet fra dagen for afsigelsen af dommen i denne sag indtil den dag, hvor Republikken Polen opfylder sine forpligtelser i henhold til direktiv 2019/789.
- Republikken Polen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/789 af 17. april 2019 om regler for udøvelse af ophavsretten og beslægtede rettigheder, der gælder for visse af TV- og radioselskabernes onlinetransmissioner samt retransmissioner af TV- og radioprogrammer, og om ændring af Rådets direktiv 93/83/EØF har til formål at fremme adgangen til et større antal af TV- og radioprogrammer fra forskellige medlemsstater ved at lette klareringen af ophavsretten og beslægtede rettigheder. I henhold til artikel 12, stk. 1, i direktiv 2019/789 skulle medlemsstaterne senest den 7. juni 2021 sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv. Medlemsstaterne skulle endvidere straks underrette Kommissionen om de vedtagne foranstaltninger.

Den 23. juli 2021 sendte Kommissionen en åbningsskrivelse til Republikken Polen. Den 19. maj 2022 sendte Kommissionen en begrundet udtalelse til Republikken Polen. Til trods herfor har Republikken Polen endnu ikke vedtaget nogen gennemførelsesforanstaltninger, ligesom Kommissionen ikke er blevet underrettet herom. De foranstaltninger, som Republikken Polen har oplyst udgør en delvis gennemførelse af direktiv 2019/789 i polsk ret, eksisterede forud for direktivets vedtagelse og indeholder ingen referencer til dette direktiv (henvisningsbestemmelse).

⁽¹⁾ EUT 2019, L 130, s. 82.

Sag anlagt den 14. april 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien**(Sag C-237/23)**

(2023/C 205/37)

Processprog: bulgarsk

Parter*Sagsøger:* Europa-Kommissionen (ved U. Małecka, L. Malferrari og N. Nikolova, som befuldmægtigede)*Sagsøgt:* Republikken Bulgarien**Sagsøgerens påstande**

- 1) Det fastslås, at Republikken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1024 af 20. juni 2019 om åbne data og videreanvendelse af den offentlige sektors informationer ⁽¹⁾, idet den ikke har udstedt alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, eller i hvert fald ikke har meddelt Kommissionen disse love og bestemmelser.
- 2) Republikken Bulgarien tilpligtes at betale Kommissionen et fast beløb, der svarer til det højeste af følgende to beløb: i) et beløb på 1 800 EUR pr. dag ganget med det antal dage, der går fra dagen efter udløbet af den i direktivet fastsatte gennemførelsesfrist indtil den dag, hvor traktatbruddet bringes til ophør, eller, såfremt traktatbruddet fortsætter, til dagen for afsigelsen af dommen i denne sag; eller ii) et fast minimumsbeløb på 504 000 EUR.
- 3) Såfremt den i punkt 1 omtalte tilsidesættelse af forpligtelserne fortsat består på tidspunktet for afsigelsen af dommen i denne sag, tilpligtes Republikken Bulgarien at betale Kommissionen en tvangsbøde på 9 720 EUR pr. dag fra tidspunktet for afsigelsen af dommen i denne sag, indtil det tidspunkt, hvor denne medlemsstat opfylder sine forpligtelser i henhold til det foreliggende direktiv.
- 4) Republikken Bulgarien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1024 af 20. juni 2019 om åbne data og videreanvendelse af den offentlige sektors informationer indeholder visse minimumsregler for videreanvendelse og fastsætter praktiske ordninger med henblik på at gøre det lettere at videreanvende eksisterende dokumenter i den offentlige sektor og forskningsdata med det formål at fremme anvendelsen af offentlige data og stimulere innovation inden for produkter og tjenester. I henhold til direktivets artikel 17, stk. 1, skulle medlemsstaterne sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for senest den 17. juli 2021 at efterkomme dette direktiv. Det forventedes tillige af medlemsstaterne, at de straks meddelte Kommissionen teksten til de udstedte love og bestemmelser.

Den 29. september 2021 sendte Kommissionen en åbningskrivelse til Republikken Bulgarien. Den 6. april 2022 sendte Kommissionen Republikken Bulgarien en begrundet udtalelse. Til trods herfor er foranstaltningerne til gennemførelse af direktivet endnu ikke blevet udstedt, og Kommissionen har heller ikke modtaget nogen meddelelse herom.

⁽¹⁾ EUT 2019, L 172, s. 56.

Sag anlagt den 14. april 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Letland**(Sag C-238/23)**

(2023/C 205/38)

Processprog: lettisk

Parter*Sagsøger:* Europa-Kommissionen (ved U. Maļeckā, L. Malferrari og I. Naglis)*Sagsøgt:* Republikken Letland**Sagsøgerens påstande**

- Det fastslås, at Republikken Letland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1024 af 20. juni 2019 om åbne data og videreanvendelse af den offentlige sektors informationer ⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget og offentliggjort de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv eller under alle omstændigheder ikke har meddelt Kommissionen sådanne love og bestemmelser.
- Republikken Letland pålægges at betale et fast beløb på 490 EUR pr. dag med et fast minimumsbeløb på 196 000 EUR.
- Såfremt den i første led omhandlede tilsidesættelse fortsat består på datoen for afsigelsen af dommen i denne sag, tilpligtes Republikken Letland at betale Kommissionen en tvangsbøde på 2 646 EUR pr. dag fra datoen for afsigelsen af dommen i denne sag til datoen for Republikken Letlands opfyldelse af sine forpligtelser i henhold til direktivet.
- Republikken Letland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 17, stk. 1, i direktiv (EU) 2019/1024 skulle medlemsstaterne senest den 17. juli 2021 have sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet og have meddelt Kommissionen disse love og bestemmelser.

Letland har meddelt Kommissionen en række lovbestemmelser. Bortset fra ændringerne til Informācijas atklātības likums (lov om informationsfrihed) er der imidlertid ingen af de meddelte bestemmelser, der henviser til direktivet, og i flere af de meddelte bestemmelser er de seneste ændringer foretaget endda inden vedtagelsen af direktivet.

De meddelte retsfor skrifter gennemfører kun delvist direktivet.

⁽¹⁾ EUT 2019, L 172, s. 56.

RETTE

Rettens dom af 8. marts 2023 — Campine og Campine Recycling mod Kommissionen

(Sag T-94/20) ⁽¹⁾

(Ansvar uden for kontraktforhold – konkurrence – karteller – markedet for genvinding af bilbatterier – afgørelse, hvorved der fastslås en overtrædelse af artikel 101 TEUF – dom, hvorved afgørelsen delvist annulleres, og den pålagte bøde nedsættes – Kommissionens afslag på at betale morarenter – artikel 266 TEUF – artikel 90, stk. 4, i delegeret forordning (EU) nr. 1268/2012 – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der tillægger borgerne rettigheder – morarentesatsen)

(2023/C 205/39)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Campine (Beerse, Belgien) og Campine Recycling (Beerse) (ved advokaterne C. Verdonck og B. Gielen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved P. Rossi, G. Wilms og L. Wildpanner, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Sagsøgerne har med deres søgsmål principalt, på grundlag af artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF, sammenholdt med artikel 266, stk. 2, TEUF, nedlagt påstand om dels erstatning for det skade, som de angiveligt har lidt som følge af Europa-Kommissionens manglende betaling af de morarenter, der skulle betales på grundlag af dom af 7. november 2019, Campine og Campine Recycling mod Kommissionen (T-240/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:778), dels betaling af morarenter af denne erstatning, og subsidiært, på grundlag af artikel 263, stk. 4, TEUF, nedlagt påstand om annullation af den afgørelse, som fremgår af Kommissionens skrivelse af 13. januar 2020, eller — mere subsidiært — som fremgår af Kommissionens e-mail af 10. december 2019 om afslag på at betale dem de nævnte morarenter, og nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale en erstatning i medfør af artikel 340 TEUF eller at træffe passende foranstaltninger for fuldt ud at efterkomme den nævnte dom i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i artikel 266, stk. 1, TEUF.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen tilpligtes at betale Campine og Campine Recycling 300 637,32 EUR i erstatning for den litte skade.
- 2) Den i punkt 1 nævnte erstatning forhøjes med morarenter, fra den 11. december 2019 og indtil fuld betaling sker, til den sats, som Den Europæiske Centralbank (ECB) anvender på sine vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med 3,5 procentpoint.
- 3) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som Campine og Campine Recycling har afholdt.

⁽¹⁾ EUT C 137 af 27.4.2020.

Sag anlagt den 4. april 2023 — Ben Ali mod Rådet**(Sag T-178/23)**

(2023/C 205/40)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Halima Bent Zine El Abidine Ben Haj Hamda Ben Ali (Abu Dhabi, De Forenede Arabiske Emirater) (ved advokat É. Deprez)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgerens påstande som fremsat i denne stævning antages til realitetsbehandling.
- Bilaget til Rådets afgørelse 2011/72/FUSP af 31. januar 2011 om restriktive foranstaltninger og virkningerne heraf annulleres, for så vidt som dette bilag angår sagsøgeren, og for så vidt som det blev forlænget ved Rådets afgørelse 2023/159 af 23. januar 2023.
- Rådet tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 20 000 EUR til dækning af hendes udøvelse af sin ret til forsvar.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om sagsøgerens mindrerighed på tidspunktet for de omstændigheder, der er anført til støtte for hendes opførelse på sanktionslisten.
2. Andet anbringende om et åbenbart urigtigt skøn, som Rådet har begået. Sagsøgeren gør i denne henseende gældende, at Rådet, inden det støtter sig på en afgørelse fra en myndighed i et tredjeland, bør kontrollere, om denne afgørelse er truffet i overensstemmelse med retten til forsvar. Det følger af en fortolkning af appeldomstolen i Tunis' dom af 30. september 2021, at retten i første instans ikke havde overholdt sagsøgerens ret til forsvar.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af uskyldsformodningen, eftersom der ikke er sket en endelig domfældelse af sagsøgeren.
4. Fjerde anbringende om krænkelse af friheden til at oprette og drive egen virksomhed, eftersom den anfægtede foranstaltning kan have betydelige negative konsekvenser for sagsøgerens arbejdsliv.
5. Femte anbringende om krænkelse af retten til at arbejde eftersom den anfægtede afgørelse sætter sagsøgeren i en situation, som forhindrer hende i at arbejde.

Sag anlagt den 14. april 2023 — Mindspa mod EUIPO — Mind Solutions (MINDSPA)**(Sag T-196/23)**

(2023/C 205/41)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Mindspa OÜ (Tallinn, Estland) (ved advokat A. Pavelts)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Mind Solutions Ltd (Sofia, Bulgarien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Mindspa OÜ

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærke MINDSPA — registreringsansøgning nr. 18 306 780

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 9. februar 2023 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 374/2022-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres delvist, for så vidt som appelkammeret ved EUIPO tog indsigelsen til følge og afslog ansøgningen om EU-varemærket MINDSPA (nr. 18 306 780).
- Det fastslås, at det omtvistede varemærke skal ydes beskyttelse i det hele.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 14. april 2023 — Mindspa mod EUIPO — Mind Solutions (SYNCTUITION MINDSPA)

(Sag T-197/23)

(2023/C 205/42)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Mindspa OÜ (Tallinn, Estland) (ved advokat A. Pavelts)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Mind Solutions Ltd (Sofia, Bulgarien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Mindspa OÜ

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærke SYNCTUITION MINDSPA — registreringsansøgning nr. 18 306 782

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 9. februar 2023 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 375/2022-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres delvist, for så vidt som appelkammeret ved EUIPO tog indsigelsen til følge og afslog ansøgningen om EU-varemærket SYNCTUITION MINDSPA (nr. 18 306 782).
- Det fastslås, at det omtvistede varemærke skal ydes beskyttelse i det hele.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 17. april 2023 — USF/EPSU-CJ mod Den Europæiske Unions Domstol**(Sag T-198/23)**

(2023/C 205/43)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Union Syndicale Fédérale/European Public Service Union — Cour de Justice (Luxembourg, Luxembourg) (ved advokaterne J.N. Louis og M. Maes)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Domstol

Sagsøgerens påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.
- Det fastslås, at afgørelsen om at fjerne sagsøgeren fra listen over modtagere af de individuelle afgørelser, der udsendes fra adressen »Distribution décisions URC«, og af IN-OUT-listerne, er en nullitet, eller i det mindste annulleres den.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om, at den myndighed, som har truffet den anfægtede afgørelse, ikke har kompetence.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af retten til god forvaltning som fastsat i artikel 41 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, der omfatter retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning over for ham eller hende, som måtte berøre vedkommende negativt.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 25 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, som pålægger enhver EU-institution at offentliggøre dens individuelle afgørelser angående ansættelse, fastansættelse, forfremmelse, forflyttelse, fastlæggelse af den tjenesteretlige stilling og fratræden.

4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af den rammeaftale, der er blevet underskrevet mellem Domstolens ansættelsesmyndighed og sagsøgeren, som fastsætter, at ansættelsesmyndighedens afgørelser, der berører en repræsentativ fagforening eller faglig sammenslutning, som har underskrevet den nævnte aftale, ikke kan træffes uden justitssekretærens vidende, således som det er sket i det foreliggende tilfælde.

Sag anlagt den 18. april 2023 — Kivikoski m.fl. mod Rådet

(Sag T-202/23)

(2023/C 205/44)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: Ville Kivikoski (Wezembeek-Oppem, Belgien), Ottavia Maffia (Bruxelles, Belgien) og Peter Pristovnik (Bruxelles) (ved advokat N. de Montigny)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Afgørelsen af 13. juli 2022 annulleres.
- Om fornødent annulleres afgørelsen om afslag på klagen af 2. februar 2023, for så vidt som denne begrundes af afgørelsen af 13. juli 2022.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne har til støtte for deres søgsmål til prøvelse af afgørelsen truffet af Rådets generalsekretær den 13. juli 2022 om ikke at forfremme sagsøgerne i forfremmelsesåret 2022 fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om den anfægtede afgørelses ulovlighed, for så vidt som den er baseret på en ukorrekt anvendelse af de vedtægtsmæssige regler og satser, der finder anvendelse vedrørende forfremmelse, hvorved vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union er blevet tilsidesat, og en reel mulighed for sagsøgerne for forfremmelse til lønklasse AST 8 er blevet fortabt.
  2. Andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om forudsigelighed og retssikkerhedsprincippet og om den omstændighed, at sagsøgerne er blevet udsat for ulovlig forskelsbehandling baseret på deres indplacering i lønklasse AST 7, der ikke er fastsat af lovgiver.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA